

SỨ ĐIỆP AN ĐIỂN

Cảm ơn anh, Anh Neville. Xin Chúa ban phước cho anh. Chúc các bạn, buổi sáng tốt lành. Chắc chắn là một đặc ân được ở đây lần nữa sáng hôm nay trong buổi nhóm thờ phượng Chúa. Và thật rất tiếc rằng chúng ta không có chỗ nào nữa để sắp xếp cho dân sự trong nhà thờ nhỏ bé này. Nó không chứa được nhiều lắm. Nhưng chúng tôi rất vui mừng rằng anh chị em có mặt ở đây và muốn dâng của lễ, chờ—chờ đợi chúng tôi một cách kiên nhẫn. Và chúng tôi sẽ cố hết sức để mang đến cho các bạn Lời của Chúa tốt nhất như cách chúng tôi biết để mang Nó đến. Và bây giờ tôi thật sự...

² Thiếu phụ trẻ này vừa đi vào, và chị ấy có một đứa con nhỏ để dâng sáng nay, và rồi chị đã thấy rằng hầu như họ làm việc trễ, và chị nói chị sẽ cứ chờ đợi. Tôi chưa bao giờ thấy người phụ nữ ấy trước đây, nhưng tôi cầu nguyện để Đức Chúa Trời sẽ ban phước cho chị và ban cho chị sự dôi dào nhất của các ơn phước Ngài trong lòng chị, vì sự kiên nhẫn chờ đợi của chị ấy.

³ Bây giờ, chính là lúc thời tiết trong năm khi trời sẽ trở nên mát mẻ hơn và trời sẽ không quá nóng khi chúng ta ngồi chật cứng trong nhà thờ. Và chúng tôi đang tin rằng Đức Chúa Trời sẽ ban phước dồi dào cho hết thầy các bạn.

⁴ Bây giờ tôi muốn nói chỉ vài điều ở đây ngay trước khi tôi giảng. Tôi đã công bố rằng tôi sẽ giảng sáng nay, nếu ý Chúa, về đề tài về *Các Thứ Gió Trong Cơn Gió Lốc*. Nhưng Ngài vừa mới thay đổi điều đó cho tôi. Tôi không hề biết mình sẽ nói điều gì cho đến có lẽ chỉ vài phút trước khi đến với buổi nhóm. Và tôi đã cố gắng lần thứ hai bây giờ về đề tài đó, và tôi đã không nhận được sự hồi đáp từ Đức Chúa Trời. Tôi không biết tại sao. Tôi luôn luôn thích, như hết thầy anh em mục sư truyền đạo ở đây đều biết, rằng anh em phải chờ đợi Chúa cho những gì anh em định nói.

⁵ Tối qua trên đường đi, tôi đã có một—một cú điện thoại đường dài gọi đến từ nơi nào đó dưới Arkansas, một số người

muốn di chuyển lên đây tuần tới này, nói họ đã nghe chúng ta sẽ bắt đầu có một đợt nhóm về *Bảy Ấn*. Tôi vừa thực hiện xong *Bảy Thời đại Hội thánh*, với những người lạ. Và chồng của chị ấy đang đến nhận công việc ở Louisville vào thứ Hai, để anh ấy có thể làm việc trong khi họ ở lại khá gần để nghe *Bảy Ấn* đó. Tôi đã nói, “Điều đó có thể mất khoảng ba tháng, thưa bà. Chúng tôi không có chỗ nào ở đây để quảng cáo buổi nhóm, và đại loại như vậy, không có gì đáng quan tâm về điều đó trong thành phố ở đây, không có chỗ ngồi cho nhiều người.”

6 Tôi muốn lúc nào đó, có lẽ, nếu Chúa muốn, có chiến dịch ở ngoài trời tại đâu đó, bố trí một đợt nhóm khoảng ba tháng và thật sự bắt đầu ngay qua những ấn đó như thế, từ trong chiến dịch đó. Lúc ấy nhiều người hoàn toàn có thể ở lại ngay qua đó.

7 Trong Đây, nó được chép từ chương thứ 6 của Khải huyền, cho đến chương thứ 19. Vì thế anh em hiểu được bảy ấn, bảy tai nạn, ba tai vạ, người đàn bà ngồi trên con thú mặc áo màu đỏ sậm, và một trăm bốn mươi bốn ngàn người. Ồ, thật có quá nhiều diễn biến trói buộc với những điều đó trước khi Ấn thứ Bảy được ban, tai vạ thứ bảy giáng xuống, tiếng loa thứ bảy vang lên. Và có rất nhiều điều trong những điều đó tất cả ràng buộc với nhau, và mỗi ấn trong chúng là một bài học lớn của thời đại trong chính nó.

8 Bây giờ chúng ta hãy cúi đầu một lát để dâng lời cầu nguyện. Trước khi chúng ta cầu nguyện, có một số người ở đây muốn được nhớ đến trong lời cầu nguyện này, và các bạn muốn được biết đến bằng cách giơ tay lên. Và trong lòng các bạn, nghĩ đến Đức Chúa Trời thật sự là điều các bạn cần lúc này. Và tôi cầu nguyện để Ngài sẽ ban nó cho các bạn.

9 Lạy Đức Chúa Trời Toàn Năng và Nhân Từ, Đấng là Đức Chúa Trời đáp lời cầu nguyện, là Cha biết mọi nhu cầu của con cái Ngài. Ngài đã biết chúng con trước khi chúng con được sanh ra, và Ngài đã đếm những bước chân của chúng con, mỗi sợi tóc trên đầu chúng con đã được đếm hết rồi, và những lời nói của chúng con được cân tất cả trên cân của Ngài. Vì vậy, Chúa là Đức Chúa Trời ôi, xin cho chúng con sáng nay để ý đến những điều này, nghĩa vụ uy nghiêm này mà chúng con có trước mặt Ngài.

¹⁰ Nhiều bàn tay đã giơ lên sáng nay, ở đây trong buổi nhóm họp nhỏ này, có lẽ là vì lời cầu nguyện cho những thân thể đau yếu của họ, một người thân yêu hư mất. Ngài biết lòng họ và tất cả mọi điều có trong họ. Vì, khi Ngài đã đứng trên đất ở đây, trong hình dáng của một con người được gọi là Jêsus, Chúa chúng con, Ngài đã biết mọi bí mật của tấm lòng. Mọi việc người ta có thể tưởng tượng trong tâm trí họ, Ngài có thể nói lại với họ ngay họ đang nghĩ về điều gì, “Sao các người bàn luận ở trong lòng những điều này?” Chúa Jêsus nhận biết ý tưởng của họ. Và chúng con đọc trong Kinh Thánh rằng Ngài không hề thay đổi hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời. Và cũng có Lời chép rằng, “Hễ nơi nào có hai hay ba người nhóm nhau lại, Ta sẽ ở giữa họ ở đó.” Vì thế Ngài ở đây sáng nay, trong hình thức của Đức Thánh Linh, và biết mọi ước muốn ở trong lòng của dân sự.

¹¹ Con cầu xin Ngài, Cha Đức Chúa Trời ôi, rằng Ngài sẽ phán lại với họ và nói, “Xong rồi. Lời thỉnh cầu của các người đã được đáp lời, và Ta—Ta đang gửi đến cho các người sự đảm bảo ngày nay rằng mọi điều mà các người đã cầu xin đã được nhậm.”

¹² Đức Chúa Trời ôi, chúng con đặc biệt nhớ đến những người chưa được cứu, đã đưa tay lên. Xin cho đây là giờ họ sẽ tin nhận Đấng Christ làm Đấng Cứu Rỗi của mình.

¹³ Trước khi buổi nhóm kết thúc ngày hôm nay, xin cho có điều gì đó xảy ra, Chúa ôi, mà sẽ mang sự Hiện diện của Ngài đến rất gần với dân sự để họ sẽ biết rằng chính Chúa Jêsus đó mà đã bước đi trong xứ Ga-li-lê đứng ở giữa dân sự Ngài, họ có thể đi ra khỏi nơi đây hôm nay với sự đảm bảo giống như những người đã đến từ Em-ma-út lúc đó. Khi họ trên đường trở về, sau khi đã bước đi với Ngài suốt cả ngày, trò chuyện với Ngài, và Ngài trò chuyện với họ, và tuy nhiên họ ít có ý nghĩ đó chính là Ngài.

¹⁴ Ôi Đức Chúa Trời, rất nhiều lần chúng con giống như thế. Ngài phán với chúng con vào lúc mặt trời lặn, trong khi chim hót, trong tiếng xào xạc của lá cây, trong những bông hoa đang nở, trong các bài thánh ca của hội thánh, mà chúng con rất ít nhận biết đó chính là Ngài. Trong những phòng bệnh trong bệnh viện, nhiều nơi khác, Ngài đã phán với chúng con mà chúng con rất ít nhận biết rằng đó chính là Ngài.

¹⁵ Giờ đây, Chúa ôi, khi chúng con trở về nhà mình sáng nay, xin cho chúng con, nhận biết, giống như họ, cầu xin Ngài làm điều gì đó giữa vòng chúng con ngày hôm nay giống như Ngài đã làm ở đó. Họ đã biết việc mà Ngài đã làm ở đó trước họ. Ngài đã làm điều đó trước khi Ngài bị khổ hình, và họ đã biết rằng đó là Chúa đã sống lại. Họ đi trở về với các nhóm của mình, vui mừng và ngợi khen Đức Chúa Trời, vì họ biết Ngài vẫn sống. Và họ đã nói, “Lòng chúng ta há chẳng nóng nẩy trong chúng ta khi Ngài đã trò chuyện với chúng ta suốt dọc đường sao?” Chúa ôi, sự xuất hiện của Ngài ở đó và làm điều gì đó giống như Ngài đã làm trước khi Ngài chịu khổ hình, đã chứng minh sự sống lại của Ngài, rằng Ngài là Chúa Jêsus không hề thay đổi, mà đã khiến cho họ nhớ lại tất cả cuộc trò chuyện của họ với Ngài. Ngài đã trò chuyện với chúng con suốt cả tuần, Chúa ôi. Giờ đây xin xuất hiện ở giữa chúng con và bày tỏ chính Ngài cho mỗi tấm lòng có nhu cầu. Vì chúng con cầu xin điều đó như Danh Chúa Jêsus, và vì cố Ngài. A-men.

¹⁶ [Một chị em bắt đầu nói tiếng lạ. Bỗng trống. Một anh em đưa ra sự thông giải—Bt.]

¹⁷ Bây giờ hội chúng sẽ cầu nguyện. [Anh Branham và hội chúng cầu nguyện với nhau—Bt.]: Lạy Cha chúng con Đấng ở trên Trời, Danh Cha được tôn thánh. Nước Cha được đến. Ý Cha được nên ở đất, như ở trên Trời. Xin cho chúng con hôm nay đồ ăn hằng ngày. Và xin tha tội lỗi cho chúng con, như chúng con cũng tha cho những kẻ phạm tội nghịch cùng chúng con. Và xin đừng đưa chúng con vào sự cám dỗ, nhưng cứu chúng con khỏi điều ác. Vì Nước, và quyền, và sự vinh hiển, đều thuộc về Cha đời đời vô cùng. A-men.

¹⁸ Giá như mà cây bút của tôi là công cụ của nhà điêu khắc còn giấy của tôi là đá, và những Lời này mà tôi nói bây giờ, sẽ được khắc trên đây để Nó có thể đến với tất cả mọi người.

¹⁹ Thánh Linh của Đức Chúa Trời có những đường lối lạ lùng để giải quyết với dân sự Ngài. Nhiều lần qua những phép lạ và qua những sự ban cho và những sự kêu gọi, chẳng hề đổi lại được bao giờ, mà Đức Chúa Trời ban chúng cho dân sự Ngài bởi ân điển Ngài.

²⁰ Tôi ở nhà lúc này, hầu như là kỳ nghỉ ngắn. Tôi thường dùng thời gian này ở nhà, trong thời gian này của năm, bởi vì tôi thích thư giãn khi tôi đi săn sóc nhám. Và tôi đã ở dưới Kentucky với bạn bè của tôi tuần này, đi săn sóc nhám, là sở thích của tôi. Không biết lý do gì tôi đã nản chí, không chính xác vì tôi có thể không tìm thấy những con sóc, nhưng tôi thật sự cảm thấy nản chí. Điều gì đó bảo tôi phải trở về nhà. Và tôi đã ngủ trong xe đi về.

²¹ Năm ngoái, như tất cả các bạn đều biết, mà được in và cũng được làm chứng và ghi âm. Tôi đang ngồi ở một nơi tại đây ở Indiana nơi Chúa là Đức Chúa Trời đã giáng xuống và phán với tôi, rằng, chức vụ thứ hai của tôi, đã sẵn sàng xảy ra trong tương lai gần. Và đã được phán về sự tồn tại ba con sóc. Tôi tin chắc, hết thấy các bạn đều biết câu chuyện đó. Lý do gì không biết, tôi đang trên đường đi lên...trong khi tôi để những chàng trai còn lại ra khỏi, đi săn, tôi—tôi đã có một cảm giác lạ để đi đến nơi này lần nữa. Trời đã mưa, trước lúc rạng đông, và thậm chí tôi đã không biết họ có thể đi đến để săn hay không, nhưng mà tôi sẽ đi qua trong cánh đồng ở đó. *Săn bắn* có nghĩa là “ở một mình với chính mình, để cầu nguyện.” Và tôi đã ngừng xe lại và đi ra và băng qua con đường đó và bước qua vào trong bụi rậm, và ngay trước khi trời sáng, hầu như bình minh ảm đạm, xám xịt.

²² Tôi đã ngừng lại và dâng một lời cầu nguyện ngắn ngủi, như thường lệ, và thưa chuyện với Cha, rằng, “Chỉ những gì con đã cần, để sẵn sàng điều đó.” Tôi không tin vào sự hoang phí, hay thiêu hủy điều gì; không hề bắn một con chim trong đời mình vì mục đích tập luyện mục tiêu, hay bất cứ điều gì khác. Những gì tôi săn được, tôi ăn, hay cho người nào đó để ăn nó. Tôi không tin là hoang phí bất cứ điều gì. Tôi không tin vào việc làm những điều đó, bởi vì nó không đúng.

²³ Thế rồi khi tôi quay lại và bắt đầu đi dọc theo lối đi nhỏ quen thuộc bên cạnh đồng cỏ để băng qua cánh rừng hình chữ L, và điều gì đó lạ đã xảy ra. Tất cả kinh nghiệm của tôi, tôi chưa bao giờ có điều gì như thế. Tôi nhìn lên đỉnh đồi tới phía bên trái từ nơi tôi đang đứng, và ở đó, giống như đến từ trên đỉnh đồi, đã hiện ra ba cái móng. Và chúng đang chạy dài cao khoảng mười

thước. Trước tiên, tôi nhìn và thấy Ánh Sáng đó và tôi thật sự quay lại, bởi vì tôi nghĩ nó có thể là mặt trời đang mọc. Dựa trên ý nghĩ thứ hai, nó không phải hướng về phía mặt trời, nó hướng về phía nam. Và một điều nữa, trời thật êm ả, đầy mây, mưa, mưa giăng khắp nơi. Đó là ngày hai mươi lăm tháng Tám, sáng thứ Sáu vừa qua, và các bạn biết trời đang mưa như thế nào rồi. Và có những đám mây êm ả khắp nơi.

24 Và tôi đã nhìn lần nữa. Và nó ở đó, ba cái móng, càng lúc càng cao hơn. Tôi lấy mũ ra. Tôi đặt súng xuống. Tôi bắt đầu bước tới với đôi tay giơ lên. Điều gì đó cứ dường như bảo tôi, “Điều này thì khá gần.” Tôi định ngồi xuống và cởi đôi giày ống mà tôi đã mang ra, để xem tôi có thể bước đến gần hơn một chút không. Nhưng tôi đã đến gần trong vòng vài thước của nó và tôi đã thấy màu sắc của nó, sương mù che giống như làn khói mờ di chuyển chung quanh. Tôi đứng im trong giây lát. Nó xuất hiện ngay trên đỉnh núi nhỏ. Và tôi nhìn chăm chú, khi ba (một cái ở bên phải, một cái bên trái, và một cái ở giữa) chạy vào nhau thành một cái giống như cái bát. Những gì đã từng xảy ra, thật sống động, Nó đang di chuyển và làm những chuyển động của Nó. Còn tôi đứng ở đó đúng là buổi bình minh, ảm đạm.

25 Tôi quay lại và nhìn lần nữa, và tôi đã la lên, “Ôi Đức Chúa Trời, Ngài muốn cho tôi tớ Ngài biết điều gì?”

26 Ngay lúc ấy Thánh Linh của Chúa đã đến và phán rằng, “Chúa Jêsus của Tân Ước là Giê-hô-va của Cựu Ước, Ngài chỉ thay đổi mặt nạ của Ngài từ Thần Linh thành Người.” Đó là sự chứng thực, dĩ nhiên, Sứ điệp của tôi về Ngài. Để cho tôi biết, đảm bảo rằng ba mươi một năm này đã không phải là vô ích.

27 Khi tôi bắt đầu đến gần, Nó bắt đầu đi mất, và đi xuống làm thành giống như cái bát này, và rồi biến mất. Tôi đã bước đến gần. Tôi sợ đi đến gần hơn, bởi vì Ngài đã ngăn tôi lại trước khi tôi đến đó.

28 Tôi quay lại và để ý rằng Ánh Sáng đó, cách Nó đang chiếu sáng cho tôi, thì hoàn toàn chính xác trong hàng cây nơi tôi đã ngồi năm ngoái, nơi những con sóc đất đã xuất hiện. Khoảng ba mươi lăm hay bốn mươi phút sau, tôi đi xuống qua rừng cây và

qua những đáy khe nước và đại loại như vậy, cho đến khi tôi đến với cây này mà chia ra thành bốn hướng (đông, bắc, tây, và nam), bốn nhánh của cây, tách ra. Và tôi đã leo lên nhánh cây này, và ngồi xuống nơi tôi đã ở khi Ngài phán với tôi câu Kinh Thánh đó, “Nếu người nói với núi này, ‘Hãy dời đi.’” Và khi tôi đứng ở đó một chút, cho đến lúc ấy không nghĩ về cái móng, nó đã rời khỏi tâm trí tôi. Tôi đứng đó. Và đây là năm rất tệ cho việc đi săn sóc nhám, mọi thứ trễ rồi, không có những con sóc.

29 Tôi nghĩ, “Ngay ở đây là nơi Đức Chúa Trời đã ban cho tôi những con sóc nhám năm ngoái, để phán thành ra có thực.” Tôi cởi mũ ra lần nữa, và tôi nói, “Lạy Chúa là Đức Chúa Trời, Ngài vẫn là Chúa Jêsus không hề thay đổi. Ngài vẫn là Đức Chúa Trời.”

30 Và Điều gì đó đã phán với tôi, “Lần này người cần bao nhiêu?”

31 Tôi thưa, “Đúng như con đã có lần nọ, sự giới hạn.” Và rồi tôi nói, “Con sẽ có sự giới hạn lần này trước mười giờ ngày hôm nay.” Và dường như thật lạ, ngay lúc ấy tôi đã ở trong vùng có muối rất hại, nơi đã được những con muối bao vây, và hầu như thuộc một vùng đầm lầy, và một con muối to tướng bay đến gần tôi ngay bên mắt, và tôi nói, “Không một ai trong chúng sẽ làm phiền mình ngày nay,” không có gì làm khó chịu hay bất cứ điều gì với tôi. Và, trước khi tôi biết điều đó, tôi nói, “Mặt trời sẽ chiếu sáng trong vòng ba mươi phút nữa.”

32 Và không có gì hơn tôi đã nói điều đó cho đến khi, ngay phía sau tôi, một con sóc nhám hoàn toàn giống như con năm ngoái, còn nhỏ, màu đỏ, nhảy ra trên nhánh cây cách đó khoảng bảy mươi thước tây và bắt đầu sủa. Tôi đã quay lại. Ở khoảng cách xa đó, tôi có thể thật trợ trợ, qua kính viễn vọng mạnh, thấy mắt của nó. Chỉ bắn, có thể thôi, thậm chí tôi đã không nhắm, không có gì hơn ngoài con sóc đó. Và viên đạn hoàn toàn chính xác đúng ngay vào mục tiêu nơi đã xảy ra lần nọ.

33 Tôi cứ tiếp tục đi xuống qua cánh rừng. Và ở chính xác ba phút trước mười giờ, tôi đã bắn con sóc thứ ba, giống y như năm ngoái, hoàn toàn chính xác giống như vậy. Vào mười giờ kém ba phút. Đức Chúa Trời, là Quan Án uy nghiêm của tôi, thậm chí

không có một con muỗi bay vo ve suốt ngày dài, ngay ở nơi có hàng tấn con muỗi, tôi cho là, nếu có thể đem chúng lên cân. Và vậy mà tôi không hề thấy hay nghe tiếng một con muỗi nào. Tôi đang lắng nghe chúng, xem thử có con nào không. Và tôi nghe tiếng ngân nga, tôi nghĩ, “Có một người ở đâu đó,” và tôi lắng nghe và đó là một chiếc xe tải, con đường phía sau trên đại lộ. Và chính xác đúng ba mươi phút từ lúc đó, mặt trời đã chiếu sáng và rục rỡ.

³⁴ Rồi tôi trở lại tới chỗ ấy. Và tôi đã suy nghĩ, khi tôi nói “giới hạn,” điều đó có nghĩa là *năm con sóc*, mà là sự giới hạn ở Indiana. Nhưng tôi nhớ năm ngoái, khi Ngài phán với tôi cần lấy bao nhiêu con cho nhóm người, tôi đã nói, “ba,” và tôi đã chỉ kiếm được ba con. Vì thế ngày hôm qua tôi đi trở lại, định đến lại chỗ đó lần nữa, và Điều gì đó nói, “Đừng đi. Hãy băng qua con đường.”

³⁵ Và chính xác vào lúc mười giờ đúng, chính xác trên đồng hồ, mười giờ trên đồng hồ đeo tay của tôi, tôi đã bắn vào ranh giới Indiana, con sóc thứ năm. Tôi muốn các bạn để ý có ba cái móng, và có ba điều đã nói, ba con sóc bắn đã có được. Đã có ba điều: ba con sóc vào mười giờ đúng, không có con muỗi nào, mặt trời sẽ chiếu sáng trong ba mươi phút. Và có ba người làm chứng về điều đó: Anh Banks Wood, Billy Paul con trai tôi, và David con trai anh ấy, để làm chứng điều đó.

³⁶ Khi tôi thấy những cái móng đó, rộng gần như vàng hào quang đó, Thiên sứ đó của Chúa, nhưng có ba cái móng chúng đang di chuyển thành Một.Ồ, thật điều đó đã giúp lòng tôi, để biết rằng Đức Chúa Trời, Chúa Jêsus không phải chỉ là một con người như người ta nghĩ Ngài là, chỉ là một tiên tri, như ý tưởng hiện đại này ngày nay suy nghĩ rằng Chúa Jêsus chỉ là đấng tiên tri, Ngài là Đức Giê-hô-va của Cựu Ước đã trở nên xác thịt và ở giữa chúng ta. Và, ở đó, sự đảm bảo đó đã an ủi tôi. Rồi, suy nghĩ về đề tài đó, rằng Đức Chúa Trời đã tìm kiếm rất nhiều người.

³⁷ Bây giờ, có một nhóm người, tự xưng là “Một ngôi” hay “Jêsus Duy Nhất.” Tôi không đồng ý với họ dựa trên lý thuyết của họ. Tôi cũng không đồng ý—đồng ý với nhóm ba ngôi mà nói rằng có ba Đức Chúa Trời khác nhau, những người tin theo thuyết ba ngôi

cực đoan. Nhưng tôi tin rằng có ba, Cha, Con, và Thánh Linh, là Một, đó là ba chức vụ của một Đức Chúa Trời. Ngài sống trong cương vị làm Cha, trong Trụ Lửa; Ngài sống trong phận làm Con, trong Chúa Jêsus Christ; và bây giờ Ngài sống trong Đức Thánh Linh, trong Hội thánh Ngài. Đồng một Chúa Jêsus đã trở nên xác thịt và ở giữa chúng ta, thì ở với chúng ta ngày nay, ở giữa chúng ta, trong hình thức của Đức Thánh Linh.

38 Với tất cả kinh nghiệm! Khi tôi quay lại trước tiên và thấy Nó, trước tiên tôi nghĩ Nó có thể là mặt trời ló ra qua một—một đám mây ở nơi nào đó, nhưng nó đã có trước khi mặt trời mọc. Thế rồi khi tôi quay lại, và thấy đó không phải là ánh sáng, mà nó là những cái móng. Và lúc ấy khi tôi nhìn và thấy điều đó, tôi trở nên lạnh khắp cả người.

39 Ngay lúc ấy người nào đó phán với tôi, “Người không cảm thấy muốn la lên sao?” Không, tôi không cảm thấy thích la lớn. Những kinh nghiệm đó không bao giờ làm cho bạn cảm thấy muốn la hét, chúng chỉ làm cho bạn cảm thấy muốn neo chặt, đúng nơi mà bạn biết có điều gì đó mà mách bảo bạn, chỉ là một cảm giác được thỏa mãn.

40 Vậy thì, những điều đó là sự thật. Tôi biết chúng ta có những điều mà đã được nói, nhiều lần một số người nói, “Ồ, tôi không tin vào chuyện như thế.” Tôi không thể làm rõ điều đó, tôi không biết. Tôi chỉ có thể làm rõ những gì tôi biết là lẽ thật. Và Đức Chúa Trời Toàn Năng, Đấng đã viết Kinh Thánh này, và tôi là tôi tớ Ngài, Ngài biết rằng đó là sự thật.

41 Hãy suy nghĩ về điều đó, rằng thời mà chúng ta đang sống trong, ngay trước khi Chúa đến, Chúa Jêsus đã phán, “Sẽ có những dấu lạ trên trời và dưới đất, những dấu hiệu lớn, đĩa bay, tên lửa, thời kỳ bối rối, tai biến giữa các nước, và những dấu lạ đáng sợ ở trên đất.” Và chúng ta đang sống trong thời đại đó, để thấy những điều ấy.

42 Bây giờ, cho Sử điệp sáng nay mà tôi đã chọn, tôi muốn anh em lật ra với tôi trong Kinh Thánh, qua tới Xa-cha-ri. Đó là của tôi...Xa-cha-ri, chương thứ—thứ 4.

⁴³ Sự mong muốn của tôi là để nói với anh chị em những điều này. Nhiều lần những sự việc xảy ra mà tôi không—không nói điều đó, không nói điều đó. Nhưng điều này quá nổi bật đối với tôi đến nỗi không thể không nói với hội thánh. Nó phải được nói ra! Và, trước mặt Đấng tôi đứng là Đức Chúa Trời, nó là sự thật. Tôi biết rằng có một Đức Chúa Trời, và tôi biết rằng Chúa Jêsus Christ là Con của Đức Chúa Trời, Em-ma-nu-ên, đang ở giữa dân sự Ngài hôm nay trong hình thể của Đức Thánh Linh. Và tôi biết rằng sự Tái lâm của Chúa đang đến gần, vì những dấu kỳ và phép lạ đang xuất hiện.

⁴⁴ Chúng ta vừa mới đi qua Bảy Thời đại Hội thánh, và đang học chúng ta đang ở trong thời cuối cùng và Thời đại Hội thánh Lao-đi-xê, vì hội thánh sẽ lãnh đạ, trở nên nguội lạnh, bẻ phái, và lập thành tổ chức; những tổ chức sẽ đạ trách nó, ăn sạch nó. Nhưng một lời hứa rằng sẽ có một dân ít ỏi còn lại. Đó sẽ là một Hội thánh bị tan lạc khắp nơi, nhưng Đức Chúa Trời sẽ nhóm họp Nó lại với nhau và cất Nó lên vào miền Vinh hiển; một nhóm người ít người đạ thánh hóa ở nơi nào đó, đang chờ đạ Chúa.

⁴⁵ Sau đó ngày nọ khi tôi đã nói về *Bảy Mười Tuần Lễ Của Đa-ni-ên*, đang đạ ở ngay bực giảng tại đây, Điều gì đó đạ vào tôi, tôi chưa bao giờ có thể tránh khỏi nó. Để thấy thời đạ mà chúng ta đang sống trong! Tôi muốn đi đạ đó và làm điều gì khác, khỏi để tâm trí vào điều đó. Tôi có quá nhiều người thân yêu chưa đạ cứu. Biết, tôi có thể làm điều gì để họ đạ cứu? Có điều gì tôi có thể làm? Tôi đã giảng Phúc âm. Đức Chúa Trời đã làm những dấu kỳ và phép lạ lớn giống như Ngài chưa hề làm từ khi có thể gian, từ thời của Chúa Jêsus, Ngài chưa hề làm điều đó trong suốt thời gian lịch sử. Và khắp thế gian nó đã trải qua. Và thế gian vẫn tiếp tục ngày càng tệ hơn. Nhưng rồi tôi phải nhớ rằng chúng ta đang sống trong Thời đạ Hội thánh Lao-đi-xê, mà họ sẽ trở nên tệ hơn, và Nó đã nói họ sẽ vậy.

⁴⁶ Rồi tôi đã chọn sáng nay, là điều mà Sứ điệp đó đã bị rất công kích, điều nữa mà tôi rất hiểu đạ gần như sau đó, là, sự rao giảng ân điển. Tôi muốn nói về điều đó sáng nay khi tôi đạ chương thứ 4 của Xa-cha-ri, một phần của nó.

Và thiên sứ mà nói cùng ta trở lại, và đã đánh thức ta, như một người đương ngủ bị người ta...đánh thức,

Và người nói cùng ta rằng, Người thấy gì? Và ta đáp rằng, Tôi đã nhìn xem, và kia một cái chân đèn toàn bằng vàng, với một cái chậu trên chót nó, và nó có bảy ngọn đèn, và có bảy cái ống cho mỗi ngọn đèn, mà ở trên chót nó:

Và ở kề bên nó lại có hai cây ô-li-ve, một cây ở bên hữu cái chậu, và một cây ở bên tả.

Vậy ta cất tiếng và nói cùng thiên sứ mà đã nói với ta như vậy, nói, Hỡi chúa tôi, những điều này là gì?

Và thiên sứ nói cùng ta đã đáp lại và nói với ta rằng, Người không biết những điều này là gì sao? Và ta nói, Không, thưa chúa tôi.

Lúc đó người đã đáp lại và phán cùng ta, rằng, Đây là lời của CHÚA phán cho Xô-rô-ba-bên, rằng, Ấy chẳng phải là bởi quyền thế, cũng chẳng phải là bởi năng lực, bèn là bởi thần ta, CHÚA vạn quân phán vậy.

47 Anh em hiểu không? Sứ điệp sẽ không đến bởi những quyền thế lớn hay những năng lực, bèn là bởi Thánh Linh của Đức Chúa Trời! Câu cuối cùng, câu thứ 7.

Người là ai, Hỡi núi lớn? Trước mặt Xô-rô-ba-bên người sẽ trở nên đồng bằng: và nó sẽ đem đá chót ra với tiếng la lớn, tiếng kêu rằng, Xin ban ơn, ban ơn cho nó. Xin ban ơn, xin ban ơn cho nó.

48 Hết thấy chúng ta mà đọc Kinh Thánh, đều đã quen thuộc với lời Kinh Thánh này. Chúng ta biết rằng điều này đã xảy ra trong suốt thời gian của sự chuẩn bị khôi phục lại đền thờ. Và Xô-rô-ba-bên là hoàng tử lớn giữa dân tộc, người đã đặt nền móng của tòa nhà. Bây giờ, anh em, tôi muốn anh em mặc lấy sự suy nghĩ thuộc linh của mình vào, xúc dầu cho áo khoác, sáng nay, khi chúng ta suy gẫm. Và hoàng tử lớn này đã quyết định tái thiết nhà Chúa. Và rồi, khi người làm điều đó, người đã đặt viên đá móng.

49 Và khi chúng ta đọc tiếp tục hơn nữa, chúng ta thấy rằng Đức Chúa Trời đã phán, “Tay Xô-rô-ba-bên đã lập nền nhà này,

thì tay nó cũng sẽ mang đá chót ra.” Tôi muốn anh chị em để ý, Ngài không hề nói người sẽ mang ra “Đá góc.” Người sẽ mang ra “đá đỉnh.”

⁵⁰ Và chúng ta biết rằng lời Kinh Thánh nói rằng Chúa Jêsus là Đá Góc Chủ, và Ngài cũng là Đá Đỉnh. Bây giờ nếu chúng ta sẽ suy nghĩ trong vài phút, rằng, sứ giả hội thánh thứ bảy là để “khôi phục Đức tin cho con cái trở lại với các tổ phụ.” Nói cách khác, xây dựng lại Hội thánh dưới Quyền năng của Thánh Linh. “Chẳng phải là bởi quyền thế, cũng chẳng phải là bởi năng lực, bèn là bởi Thần Ta,” Chúa phán. Không bởi tổ chức, không bởi giáo phái, nhưng bởi Đức Thánh Linh, Đức Chúa Trời sẽ mang ra Hội thánh trong thời kỳ sau rốt.

⁵¹ Xô-rô-ba-bên, hoàng tử với Joshua, là người mà đã mang ra đá đỉnh này. Người đã đặt nền tảng, về hình bóng, người đã đem dân sự trở lại với nền tảng.

⁵² Mà, tất cả chúng ta đều biết những chân đèn này và vân vân đại diện cho dân Do Thái và hội thánh. Chúng là “những nhánh ô-li-ve,” Kinh Thánh đã nói ở đây. Và nhánh ô-li-ve, chúng ta là những nhánh hoang được tháp vào rễ của cây ô-li-ve thuần chủng; các dân Ngoại! Và từ hai nhánh này xuất hiện những ống chặn lại, đi vào bảy chân đèn bằng vàng, phát ra Ánh Sáng cho Bảy Thời đại Hội thánh.

⁵³ Bây giờ nên nhớ, trong sự dạy dỗ về những bài học mà chúng ta đã vừa trải qua, rằng chúng ta lấy kim tự tháp lớn mà Hê-nóc đã phải xây dựng, và nghiên cứu điều đó một lát. Và đá đỉnh không bao giờ được đặt trong kim tự tháp. Tôi đã ở đó. Kiến trúc của nó có thể không bao giờ được thay thế cho đến ngày hôm nay. Chúng ta không có những máy móc để có thể xây dựng kim tự tháp, không bởi năng lực (trừ phi năng lực nguyên tử) để có thể xây dựng kim tự tháp, bởi vì nó quá khổng lồ. Những tảng đá cân nặng hàng tấn và hàng tấn và hàng tấn, cất lên trên không trung, để đặt với nhau đến nỗi ngay cả lưỡi dao cạo mỏng cũng không thể... Và chúng không được xây bằng xi-măng, chúng thật sự được cắt để chúng nối kết với nhau.

⁵⁴ Đó là cách Thân thể của Chúa Jêsus Christ sẽ là, để cắt ra bởi Đức Thánh Linh, bằng Công cụ lớn và Dụng cụ của Đức Chúa Trời, để chúng ta có thể được kết lại như một Người. Chúng ta không bị chia tách. Chúng ta sẽ là một Người! Và nó tỏ cho thấy rằng không có máy móc nào có thể làm điều đó cách ấy. Chỉ có Đức Chúa Trời làm điều đó. Không cơ chế của tổ chức nào, không nhà hội họp nào, không một trong những thứ này có thể từng làm được điều đó, tốt như những ý định của họ. Họ có thể không bao giờ làm điều đó được, bởi vì phải chính Đức Chúa Trời làm điều này, Đức Thánh Linh.

⁵⁵ Tôi không nghĩ tôi có một tờ bạc một đô-la trong túi. Nhưng có...Vâng, tôi có, tôi có tờ một đô-la. Tôi xin lỗi. Phía sau của tờ một đô-la này các bạn sẽ thấy con dấu của nước Hoa Kỳ ở phía bên trái, đang nhìn về phía các bạn. Từ phía tôi, nó sẽ là bên trái; của anh chị em, đó là phía bên phải. Đó là hình con chim ưng. Và cũng ở trong đó chiếc áo khoác của cánh tay áo và vân vân. Nhưng về phía *này* ở đây, ngay phía, của tôi, anh chị em thấy hình kim tự tháp. Và anh chị em để ý, phía trên kim tự tháp là hòn đá đỉnh, và bên dưới có dòng chữ, “Ấn Lớn.” Ngay cả trên tiền tệ của chúng ta, để chúng ta phải nhận biết. Không một kẻ ngoại đạo nào có thể dập tắt Cơ-đốc giáo. Mọi chữ mà anh chị em ghi ngày tháng, đều là ngày sanh của Chúa chúng ta. Mọi cuốn lịch, mọi thứ đều nói về Ngài. Và ngay cả tiền tệ của chúng ta, Đá Đỉnh, là Đấng Christ! Tại sao họ đã không đặt đá đỉnh lên chóp kim tự tháp? Bởi vì Đá Đỉnh đã bị chối bỏ khi Nó đến.

⁵⁶ Nhưng bây giờ, theo lời tiên tri, sẽ có Đá Đỉnh đến. Và tôi muốn anh em để ý điều đó, khi Đá Đỉnh đến, hoàng tử mà sẽ kêu la Sứ điệp sẽ kêu gào “Xin ban ơn! Xin ban ơn!” Vì ấy là bởi ân điển chúng ta được cứu, điều đó không phải bởi những việc làm, để không ai sẽ khoe khoang. Và Sứ điệp của ân điển đã bị đạp dưới những bàn chân của con người cho đến khi nó trở nên mất ân điển. Một số người chạy ra ngoài sự an ninh Đời đời, một số người chạy ra vào trong mọi thứ. Nhưng, Sứ điệp thật của ân điển còn lại giống như vậy, và đó là nơi Sa-tan cố gắng đánh gục nó ra khỏi Hội thánh. Nhưng ấy là bởi ân điển của Đức Chúa Trời mà tất cả chúng ta được cứu.

⁵⁷ Cho nên trong Thần thánh của Chúa Jêsus Christ, nếu Chúa Đức Chúa Trời có thể đến đó và làm cho vững chắc rằng đó là Lẽ thật, không chỉ thế, nhưng Ngài chứng thực đó là Lẽ thật bởi Lời Ngài, và bởi những dấu kỳ và phép lạ Ngài xác nhận đó là Lẽ thật, thế thì, ân điển, cũng là Lẽ thật. Thế thì tại sao ai đó có thể chỉ trích và nói rằng ân điển là sai, rằng “chúng ta được cứu bởi các việc làm”? Chúng ta được cứu bởi ân điển, rằng qua đức tin, không phải bởi các việc làm. Việc làm cho thấy rằng anh em đã được cứu. Nhưng điều mà cứu anh chị em là ân điển của Đức Chúa Trời. Ân điển cứu anh chị em. Ân điển là điều Đức Chúa Trời làm cho anh chị em. Các việc làm là những gì anh chị em làm cho Đức Chúa Trời, để bày tỏ sự biết ơn sâu sắc về những gì Đức Chúa Trời đã làm cho anh chị em. Nhưng bởi ân điển mà anh chị em được cứu!

⁵⁸ Một số người nghĩ, “Bởi vì tôi đi gia nhập giáo hội, ghi tên tôi vào sổ sách, đó là mọi điều tôi phải làm.” Một số người nghĩ, “Bởi vì tôi la lớn, đó là mọi điều tôi phải làm.” Những người khác nghĩ, “Vì tôi nói tiếng lạ, đó là tất cả những gì tôi phải làm.” Một số người nghĩ, “Bởi vì tôi có quyền phép chữa lành người đau, đó là tất cả điều tôi phải làm.” Không phải thế! Chính là bởi ân điển của Đức Chúa Trời để cứu anh chị em, ân điển diệu kỳ của Đức Chúa Trời. Tôi không thể tin vào bất cứ kỳ tích nào. Một số người nói, “Ồ, đó là một người vĩ đại. Người đó, tôi đã nghe về ông ấy đứng lên và làm điều *này*, tôi đã nghe về ông ấy đứng lên và làm điều *kia*.”

⁵⁹ Phao-lô đã nói, trong Cô-rinh-tô Nhất 13, “Dầu tôi nói được các thứ tiếng loài người và các Thiên sứ, dầu tôi có sự phân biệt, dầu tôi có các ân tứ, để nuôi ăn, tôi sẽ lấy hết gia tài của tôi để nuôi kẻ nghèo khó, dầu tôi có đức tin đến nỗi dời núi được, dầu tôi có tri thức để hiểu biết mọi sự, nhưng không có tình yêu thương đến trong ân điển, thì tôi chẳng ra gì.” Đức Chúa Trời phải làm điều đó. Anh chị em có thể làm mọi điều này mà vẫn bị hư mất. Chính là ân điển để cứu anh chị em, ân điển của Đức Chúa Trời đối với nhân loại.

⁶⁰ Hãy suy nghĩ về Ngài! Tôi đang nghĩ về ân điển đó ngay tức khắc sau khi điều đó đã xuất hiện sáng thứ Sáu, ngay lúc rạng

đông, trên đó trong cánh đồng ấy khi tôi ngồi trên một khúc cây, sau đó, và nước mắt tôi chảy xuống. “Ồi, Đức Chúa Trời, ân điển Ngài đã cúi xuống để cứu con. Tại sao Ngài lại thương xót đến kẻ khốn khổ dốt nát, nghèo nàn như chính con? Làm sao mà Ngài lại giáng xuống với đèn tạm nhỏ bé khiêm nhường của chúng con, nơi mà bình an, và bước đi của đời sống dân sự thấp kém, nghèo nàn, không có gì trong thế gian này, và ân điển Ngài vẫn trải rộng trong tấm lòng của chúng con, bởi Đức Thánh Linh, mà Ngài chữa lành cho sự đau ốm của chúng con và cứu vớt tội lỗi chúng con, đúng hơn là, cứu chúng con ra khỏi tội lỗi, và làm cho chúng con trở nên dân sự của Ngài, giải quyết với chúng con?”

61 Rồi tôi nghĩ về Đa-vít, làm thế nào mà khi ông có ý định xây dựng một nhà cho Chúa, nói, “Thật không phải khi ta ở trong nhà bằng gỗ bá hương, còn Hòm giao ước của Đức Chúa Trời ta ở dưới những bức màn bằng da chiên và đèn tạm.”

62 Đức Chúa Trời đã phán với nhà tiên tri, “Hãy đi nói với Đa-vít, đầy tớ Ta rằng, Ta đã lấy người từ chuồng chiên, từ sau việc nuôi một ít con chiên ngoài đó của cha người, ‘đặng lập người làm một danh lớn trong những người vĩ đại trên đất.’”

63 Tôi nghĩ về ân điển của Đức Chúa Trời, làm sao mà Ngài có thể làm điều đó, cứu hết sức mình! Và rồi muốn lấy một kẻ khốn khổ đáng thương giống như chính tôi, và ban cho tôi cơ hội rao giảng Phúc Âm và thấy những người khác được cứu, thấy họ được chữa lành; thấy những gia đình bị đổ vỡ, đã đến với nhau trở lại; thấy sự sống đã bị hủy hoại, được tạo dựng ngay trở lại. Và ban cho tôi ân điển! Tôi nghĩ, “Ồ, thật là ân điển lạ lùng!” Rồi đến với một người đi săn sóc nhám, hèn hạ trong rừng, và hình thành chính Ngài trong hình dạng *cái mống*, mà có nghĩa là một “giao ước,” với một Sứ điệp mà Ngài ban cho tôi để giảng, và hình thành nó ở đó trong một giao ước, mà Ngài hậu thuẫn Nó! Và Ngài sẽ hậu thuẫn Nó, bởi vì Sứ điệp là thuộc về Chúa Jêsus Christ và sự vinh hiển của Ngài.

64 Thật Ngài thì cho phép tôi đi khắp thế giới, vòng quanh thế giới, đến với các nước, tới hàng triệu người, thấy nhiều triệu người đến với Chúa và tin nhận Ngài như Đấng Cứu Rỗi cách cá nhân, thấy họ được đầy đầy sự nhân từ Ngài và được thánh

hóa bởi quyền phép của Ngài, thấy họ được chữa lành bởi quyền năng vô sở bất năng vĩ đại của Ngài. Thế rồi tôi bật khóc giống như nhà tiên tri, và nói, “Ấy chẳng phải là bởi quyền thế, cũng chẳng phải là bởi năng lực, bèn là bởi Thần của Đức Chúa Trời.” Không phải bởi học vấn, không phải bởi hệ thống thần học, nhưng bởi Thần của Đức Chúa Trời Ngài cứu dân sự. Bởi Thần của Đức Chúa Trời Ngài chữa lành dân sự. Chính là Thần của Đức Chúa Trời ban cho Sứ điệp với dân sự. Chính là Thần của Đức Chúa Trời làm cho vững chắc Lời.

⁶⁵ Chúng ta có những nhà thần học ngày nay, chúng ta có những Tiến sĩ Thần Đạo, chúng ta có những con người vĩ đại trên khắp thế giới, thật lịch lãm, thông minh và có học vấn. Nhưng chỉ có sự đơn sơ tin nhận Đức Chúa Trời, để làm cho Lời Ngài giảng ra, để bày tỏ Chúa Jêsus Christ không hề thay đổi hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời. Chỉ cần một tấm lòng khiêm nhu dâng hiến cho Đức Chúa Trời, để mang Chúa Jêsus Christ đến với thì hiện tại. A-men! Nếu đã lấy hệ thống thần học, sẽ là gì Trưởng Lão, Giám Lý, Báp-tít, Công giáo, và vân vân; chúng ta sẽ không có một cơ hội, dành cho những người ít học nghèo nàn chúng ta. Nhưng nó không phải cần kiến thức. “Chẳng phải bởi quyền thế cũng chẳng phải là bởi năng lực, bèn là bởi Thần Ta,” Đức Chúa Trời đã phán, “Ta sẽ mở sự mầu nhiệm này.” Và, “Người sẽ kêu khóc với điều đó, Xin ban ơn, xin ban ơn, với những tiếng la lớn và kêu khóc.” Đó là những gì xảy ra ngày hôm nay, ân điển lạ lùng của Đức Chúa Trời đối với dân sự Ngài. Thật Ngài dùng những con người ít học, dốt nát, để bày tỏ rằng Chúa Jêsus thì giống như vậy.

⁶⁶ Khi Ngài đến, Ngài không hề đến với những nhà thần học vĩ đại. Ngài cũng không đi đến với Cai-phe, thầy tế lễ thượng phẩm; chỉ bị kết tội bởi ông ta.

⁶⁷ Nhưng Ngài đã lấy những người đánh cá, những con người nghèo nàn và có đời sống bình thường. Và đến với những người đó Ngài bày tỏ chính Ngài, và phán, “Hãy theo Ta, và Ta sẽ khiến các ngươi trở nên những tay đánh lưới người,” tỏ cho thấy rằng ân điển Ngài vẫn đến ngay cả từ những người Do Thái tới các dân Ngoại, để kêu gọi một dân cho Danh Ngài trong thời kỳ sau

rốt này, như chúng ta vừa đi qua điều đó. Ân điển lạ lùng, thật êm dịu biết bao!

68 Ân điển thì xưa. Ân điển xưa như trái đất. Ân điển trước tiên đã được tỏ ra cho nhân loại khi chúng ta đã có sự bắt đầu của nhân loại. Khi nhân loại đã được tạo ra trước tiên trong vườn Ê-đen, vào buổi sáng đen tối đó khi người nữ nhỏ bé đó đã bước qua ranh giới phân rẽ, và đã hành động chống lại Mạng lệnh của Đức Chúa Trời và lôi kéo chồng nàng làm điều giống như vậy, lúc ấy luật pháp đã bị vi phạm. Luật pháp phải có hình phạt nếu không thì nó không phải là luật pháp. Và luật pháp đã có, “Vậy ngày nào người ăn, ngày ấy người chắc sẽ chết.”

69 Nên nhớ, ngai phán xét đầu tiên đã có ở trên đất, và nó ở trong vườn Ê-đen. Và ngai phán xét cuối cùng sẽ ở trên đất, vào lúc cuối cùng, là Ngai Trắng.

70 Nhưng khi Đức Giê-hô-va giảng xuống, tôi có thể hình dung ở đó thậm chí không có một ngôi sao chiếu sáng, trời rất tối tăm trong khu vườn nhỏ đã từng sáng láng đó, bởi vì tội lỗi đã làm nó mờ tối, đã lấy mất Ánh Sáng từ giữa họ.

71 Đó là nan đề với các giáo hội ngày nay. Đó là nan đề với dân sự ngày nay. Tội lỗi đã làm mất đi Ánh Sáng của Đức Chúa Trời hằng sống, để tỏ cho thấy rằng Đấng Christ vẫn không hề thay đổi hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời, và Ngài sống để cứu tối đa, và để chữa lành người đau ốm, hèn hạ nhất.

72 Ồ, buổi sáng hôm ấy thật khủng khiếp làm sao, sự tối tăm buông xuống vườn! Tôi sẽ hình dung sương giá mang màu tang chế. Tôi có thể hình dung từng chiếc lá không hề lay động. Không ngọn gió nào khuấy động. Trời tối tăm và kinh khủng, bởi vì tội lỗi đã phá hủy.

73 Tại đó Đức Giê-hô-va giảng xuống giống như tiếng sấm sét gầm vang, bước qua khu vườn, kêu lên, “A-đam ơi, con ở đâu?” Đó là lúc A-đam đã nhận biết mình lỏa lồ và phạm tội trước mặt Đức Chúa Trời. Ông đã tự ẩn mình và cố làm cho chính mình một tôn giáo, nhưng nó không có tác dụng. Đức Chúa Trời đã giết con chiên nào đó, lấy da, và cho thấy rằng điều gì đó phải chết để che đậy tội lỗi.

⁷⁴ Gia nhập giáo hội sẽ không bao giờ che lấp tội lỗi. Không phải sự xưng tội tình khô sẽ che đậy được tội lỗi. Phải có sự hối tiếc và ăn năn, và ân điển của Đức Chúa Trời, để bao phủ tội lỗi; vì Huyết của Đức Chúa Jêsus Christ, Đấng mà Đức Chúa Trời đã giết chết ở Đồi Sọ, để che đậy tội lỗi.

⁷⁵ Trong vườn ở đó sáng hôm ấy, khi tội lỗi rất tối đen, Đức Giê-hô-va đến. Tại đó hai con người của Ngài, bị kết tội đang đứng. Sẽ không có nhân loại nữa, họ phải chết; sự chết trên nhân loại, đưa thế gian trở lại với những thú hoang và sẽ không có nhân loại nữa. Nhưng trong giờ phút đen tối nhất ấy, trong lúc khi mọi hi vọng đã tan biến, ân điển đến tuôn đổ ra, phán rằng, “Ta sẽ cho các ngươi một Đấng Cứu Rỗi, một Đấng Mê-si.” Ô, thật tuyệt diệu biết bao Đức Chúa Trời đã có thể từng làm điều đó! Ân điển diệu kỳ của Đức Chúa Trời trong vườn Ê-đen, để ban cho họ lời hứa về Một Đấng Công Bình có thể đến qua dòng dõi người nữ. “Dòng dõi của người nữ sẽ giày đạp đầu con rắn,” kẻ phạm tội, “và đầu nó sẽ cắn gót chân nàng,” tỏ cho thấy sẽ có một sự đau đớn đối với Hội thánh. Nhưng Ngài đã hứa sự đắc thắng! Đấng Cứu Rỗi đã cung ứng điều gì? Ân điển!

⁷⁶ Họ đã có thể tỏ ra điều gì để xứng đáng với ân điển? Họ đã có thể làm gì để cho thấy điều đó? Sự diễn đạt nhiều vô số, xin lỗi, tôi chỉ muốn giải thích cặn kẽ quan điểm của tôi từ bục giảng ở đây, “đổ trách nhiệm cho người khác.” A-đam đã nói, “Người nữ mà Ngài đã để gần bên tôi đã làm điều đó.” Người nữ nói, “Con rắn đã dụ dỗ tôi.” Người này đổ cho người kia. Không có hi vọng nào dành cho họ.

⁷⁷ Nhưng Đức Chúa Trời đã sẵn sẵn ân điển, và nó đến qua đó! Và Ngài phán, “Nhưng Ta sẽ làm một con đường, bằng cách này hay cách khác. Ta sẽ cứu các ngươi, bất kể điều gì đi nữa. Các ngươi đã làm sai trật, các ngươi đã vi phạm luật pháp của Ta. Và luật pháp của Ta sẽ phải có, nhưng sự phán xét từ luật pháp của Ta sẽ phải được thi hành. Do đó sẽ phải có sự chết, bởi vì Ta đã phán ‘sự chết.’”

⁷⁸ Vậy, hỡi bạn bè Cơ-đốc nhân của tôi. Và những băng ghi âm này đây đang được thực hiện sẽ được truyền bá khắp thế giới. Cho phép tôi hỏi các bạn đôi điều, các bạn cố làm cho Đức Chúa

Trời là ba Đức Chúa Trời, hay các bạn cố gắng làm cho Ngài là một, như ngón tay các bạn. Ngài là một đích thực!

79 Chắc hẳn là không đúng cho Đức Chúa Trời để làm cho một Thiên sứ chết. Ngài không thể là kiểu đúng đắn của một Đấng Phán Xét và làm một Thiên sứ chết cho nhân loại. Điều đó vẫn không khắc phục được nó, bởi vì luật pháp cao cả của Ngài đòi hỏi cái chết, và điều gì đó phải chết, và Thiên sứ không thể chết. Ngài cũng không thể nói, “Hỡi Ê-va, bởi vì ngươi gây cho A-đam làm điều này, Ta sẽ làm ngươi chết, để cho A-đam sống,” bởi vì A-đam cũng là kẻ tham dự.

80 Giống như người nào đó đã nói, “Phi-lát đã được xưng công bình, ông đã rửa tay mình.” Các bạn không thể rửa sạch Huyết Chúa Jêsus Christ khỏi tay mình. Các bạn sẽ không bao giờ lìa khỏi tòa nhà này sáng nay và lên Thiên đàng, nếu các bạn chết trong tội lỗi mình. Nó ở trên tay các bạn. Vì thế, điều đó không đúng.

81 Chỉ có một con đường công nghĩa duy nhất. Con đường duy nhất chỉ có thể là, luật pháp cao quý của Đức Chúa Trời, đòi hỏi có thể được đáp ứng. Ngài phải đáp ứng điều đó chính Ngài. Ngài phải làm điều đó. Đức Chúa Trời là một Thần và Ngài không thể chết. Vì thế Đức Chúa Trời phải làm người, và Ngài đã chết trong xác thịt con người, trong hình thức của một người gọi là “Jêsus Christ,” và đó là Đấng Mê-si đã được hứa để mang đến ân điển. Đó là nơi các bạn thấy rằng Đức Chúa Trời và Đấng Christ là cùng một Thân vị, Đức Chúa Trời ngự trong Đấng Christ. “Ta với Cha Ta là Một, Cha Ta ngự trong Ta; không phải Ta đã phán Lời đó, nhưng Cha Ta ở trong Ta.” Đức Chúa Trời ở trong Đấng Christ! Chắc chắn.

82 Ân điển đã được hứa trong vườn Ê-đen, và ân điển đã đến, ân điển đến với A-đam và Ê-va. Không nơi nào để đi, không cách nào để quay lại và tuy nhiên ân điển đã làm một con đường!

83 Cho phép tôi nói điều này, thưa bạn tội nhân của tôi. Bạn có thể ở đây sáng nay là gái điếm, bạn có thể ở đây sáng nay có lẽ là người săn đuổi đàn bà, bạn có thể ở đây là người say rượu hay cờ bạc, hoặc là kẻ giết người. Bạn ở đây có thể như một người chồng

ngoại tình, người vợ ngoại tình. Bạn có thể là tội nhân xấu xa đê tiện nhất. Bạn nói, “Tôi đã qua giai đoạn cứu chuộc.” Không, các bạn không, hay các bạn sẽ không ở nhà thờ sáng nay. Ân điển sẽ làm một con đường cho các bạn trong thời đại tăm tối này nếu các bạn sẽ chỉ tin nhận nó. A-đam phải là muốn tiếp nhận điều đó, các bạn cũng vậy. Hãy tiếp nhận nó.

⁸⁴ Ân điển của Đức Chúa Trời đã tìm đến trong thời Nô-ê. Nô-ê, chỉ là một người bình thường, ông và gia đình ông. Nhưng bởi vì Nô-ê kính sợ Đức Chúa Trời, ông tin Đức Chúa Trời! Các bạn không thể kính sợ Đức Chúa Trời mà không tin. Làm sao các bạn có thể sợ điều gì đó nếu các bạn không tin? Các bạn phải sợ Đức Chúa Trời. Sa-lô-môn đã nói, “Sự kính sợ Đức Chúa Trời là khởi đầu của sự khôn ngoan.” Vậy thì, chỉ kính sợ Đức Chúa Trời, các bạn đang bắt đầu có sự khôn ngoan. Và sự kính sợ Đức Chúa Trời, Nô-ê đã kính sợ Chúa và ông tin Chúa. Và đó là những gì Đức Chúa Trời tôn cao, là đức tin của các bạn nơi Ngài. Đúng thế. Thế thì khi sự kính sợ Đức Chúa Trời đến trên Nô-ê, Đức Chúa Trời đã kêu gọi ông bởi ân điển, và đã cứu ông và cả nhà ông bởi vì chính là ân điển đã làm điều đó. Không phải bởi vì Nô-ê là một người to lớn đẹp trai hơn hết thảy những người còn lại, không phải vì Nô-ê đi nhà thờ đẹp nhất có trong xứ, không phải vì ông thuộc về tổ chức tốt nhất, không phải vì ông có thể ăn mặc đẹp hơn, không phải vì ông có nhiều tiền hơn, không phải vì ông là một người đặc biệt nào đó. Nhưng bởi vì ân điển của Đức Chúa Trời, Đức Chúa Trời đã cứu Nô-ê. Ân điển đã cứu Nô-ê (không phải các việc làm của ông; nhưng ân điển Ngài) và cũng cứu gia đình ông.

⁸⁵ Chúng ta nhắc đến nhân vật khác mà ân điển Đức Chúa Trời đã mở rộng, nhiều người trong họ, chúng ta sẽ chỉ nói về một vài người. Áp-ra-ham. Áp-ra-ham, không phải là người đặc biệt, từ tháp Ba-bên đi xuống, có lẽ xuất thân từ đám người thờ hình tượng (cha của ông), đi xuống trong xứ Si-nai dưới đó, tới cư ngụ trong thành U-rơ. Và trong khi ông ở đó, Đức Chúa Trời bởi ân điển đã phán với ông. Không bởi vì ông thì khác biệt, không bởi vì ông là một người tốt hơn; nhưng, bởi ân điển, Đức Chúa Trời đã kêu gọi ông. Kinh Thánh bày tỏ điều đó cách rõ ràng. Ồ, Áp-

ra-ham, thật Áp-ra-ham đã thử sự kiên nhẫn của Đức Chúa Trời thế nào! Phán bảo ông, nói, “Hỡi Áp-ra-ham, hãy ở lại trong xứ này, đừng ra khỏi nó.” Nhưng chẳng bao lâu một nạn đói đến, Áp-ra-ham đã bỏ chạy.

⁸⁶ Áp-ra-ham đã nói về chúng ta. Đức Chúa Trời đã nhận lấy—Đức Chúa Trời đã nhận lấy Áp-ra-ham bởi ân điển, và cứu ông. Và đó là cách Ngài nhận lấy các bạn, bởi ân điển. Và làm sao chúng ta lại thử thách sự nhẫn nại của Ngài? Ngày hôm nay chúng ta lên, ngày mai chúng ta xuống. Ngày thì chúng ta tin, ngày kế tiếp chúng ta lại đang tự hỏi. Ngày nay chúng ta là tín đồ Giám Lý, ngày mai chúng ta là tín đồ Báp-tít. Ngày nay chúng ta tin vào sự chữa lành Thiên liêng, ngày mai bệnh đau dạ dày đến và chúng ta không biết mình có tin nó hay không. Nhưng tuy nhiên giữa tất cả mọi sự đó, Đức Chúa Trời muốn chúng ta ở lại để. Tuy nhiên Ngài cứu chúng ta, dù thế nào đi nữa. Nếu không phải là ân điển của Đức Chúa Trời, hết thảy chúng ta đều chết mất. Chắc chắn vậy. Đức Chúa Trời cứu chúng ta bởi ân điển Ngài.

⁸⁷ Áp-ra-ham đã được cho là ở lại trong xứ đó, nhưng ông đã đi xuống xứ Cha-ran, hay, không phải xứ Cha-ran, nhưng những người Phi-li-tin. Đi xuống đó kiêu ngạo, tránh khỏi nạn đói kém. Những sự việc khó khăn một chút trong xứ ông, vì thế ông đã đi xuống đó hành trình xuống đó với họ. Đã không làm đúng như Đức Chúa Trời phán bảo ông, nhưng tuy nhiên ân điển của Đức Chúa Trời hiện đến với ông, đã giữ cho Pha-ra-ôn khỏi lấy...hay là—hay là vua xứ đó không lấy vợ ông. Ân điển của Đức Chúa Trời. Khi Áp-ra-ham nói, “Đó là em gái tôi,” đã nói dối về điều đó, nhưng tuy nhiên ân điển của Đức Chúa Trời đã giữ ông bởi vì ông đã ăn năn. Ông đã muốn ăn năn.

⁸⁸ Và bất cứ ai muốn ăn năn, thì ân điển của Đức Chúa Trời vẫn còn dành cho bạn. Ân điển của Đức Chúa Trời đang tìm kiếm các bạn. Vì vậy, điều đó dành cho các bạn những người sa ngã sáng nay, ân điển của Đức Chúa Trời vẫn đang chờ đợi các bạn. Nếu các bạn thật sự ăn năn, ân điển của Đức Chúa Trời thì đầy đủ.

⁸⁹ Thật Ngài đã lấy ông cụ Áp-ra-ham tốt đẹp biết bao, mang ông trở về! Và nên nhớ, Áp-ra-ham không được cứu bằng các việc làm của ông, ông được cứu bởi ân điển. Áp-ra-ham được

cứu bởi đức tin, mà là ân điển. Và Đức Chúa Trời đã cứu Áp-ra-ham bởi vì ân điển của Ngài, không bởi vì cách cư xử của ông. Ngài đã cứu ông bởi vì ân điển Ngài. Ồ, tốt đẹp biết bao! Ông đã được cứu bởi ân điển.

⁹⁰ Chúng ta hãy lấy Y-sơ-ra-ên làm ví dụ. Tôi có một câu Kinh Thánh được viết dưới đây. Tôi viết nó xuống và tôi có thể thật sự nhắc tới nó trong trí tôi. Nếu các bạn muốn ghi xuống, đây sẽ là một điều tốt nên nhớ nếu các bạn muốn, Phục Truyền luật lệ ký 7:7. Đức Chúa Trời đã ban cho Áp-ra-ham lời hứa của Ngài, hay đã không ban cho Áp-ra-ham, xin lỗi, ban cho Y-sơ-ra-ên. Và bảo họ, “Nếu các ngươi không kết giao với sự thờ lạy hình tượng! Nếu các ngươi sẽ không làm những điều này! Nếu các ngươi tránh xa tất cả các lễ hội ngoại giáo này! Nếu các ngươi sẽ làm tất cả những điều này, thì Ta sẽ mang các ngươi tới xứ tốt lành, Ta sẽ chăm sóc các ngươi, Ta sẽ nuôi nấng các ngươi, Ta sẽ dẫn dắt các ngươi. Ta sẽ làm các điều này nếu các ngươi sẽ làm như thế này thế nọ, nếu các ngươi sẽ yêu mến Ta, nếu các ngươi vâng giữ các Điều răn của Ta, các luật lệ Ta, các mạng lệnh Ta. Ta sẽ làm tất cả những điều này nếu các ngươi sẽ chỉ làm điều gì đó, và giữ các Điều răn của Ta và yêu mến Ta.”

⁹¹ Giống hệt như người chồng nhận người vợ, và nói rằng, “Nếu em là một phụ nữ tốt, nếu em sẽ chăm sóc nhà cửa, nếu em sẽ thành thật với anh, nếu em sẽ giặt giũ áo quần anh sạch sẽ; nếu chúng ta có con cái, nếu em sẽ là một người mẹ với chúng; nếu em sẽ làm những việc, thì anh sẽ làm việc tới mức mà tay anh chảy máu, để làm cho em sống, nếu em làm điều đó.” Nhưng rồi, hãy suy nghĩ, nếu người phụ nữ đó sai trái, sống biếng nhác, không muốn làm việc, sẽ không làm điều gì hết thì sao? Thế thì cần phải có ân điển để giữ gia đình đó lại với nhau.

⁹² Ôi Đức Chúa Trời! Cần phải có ân điển của Đức Giê-hô-va để giữ gia đình Ngài gắn bó với nhau. Và đó là đường lối duy nhất chúng ta là gia đình của Đức Giê-hô-va ngày nay, là bởi vì ân điển của Chúa Jêsus Christ; chúng ta hết thấy đều sẽ bị chết mất. Nhưng chính là ân điển, ồ, ân điển!

⁹³ Bây giờ, nhưng họ đã không giữ điều đó. Nhưng họ đã, không bao giờ đến với lời hứa trọn vẹn; thế hệ đó đã không. Không,

những người đã được ban lời hứa đó, đã bị hư mất trong đồng vắng. Nhưng Đức Chúa Trời đã nuôi dưỡng họ, Đức Chúa Trời đã chăm sóc họ, Đức Chúa Trời đã yêu thương họ, Ngài di chuyển chung quanh họ. Tại sao vậy? Ân điển Ngài đã làm điều đó, ân điển Ngài bởi vì lời hứa của Ngài, lời hứa của Ngài lúc ấy, ân điển đi với lời hứa của Ngài. Nhưng họ đã không hề đến với giá trị đầy đủ của miền đất hứa.

⁹⁴ Và hội thánh ngày nay cũng không đến với giá trị trọn vẹn của nó. Ân điển của Đức Chúa Trời nắm giữ chúng ta. Nhưng Ngài muốn có được một hội thánh mà sẽ vâng lời Ngài, một dân mà sẽ nhận lấy Lời Ngài và nói “Nó là Lẽ thật,” không quan tâm đến tổ chức của các bạn. Ngài muốn có một dân sẽ không nói, “Ồ, tôi thật tốt như anh. Tôi là tín đồ Trưởng Lão, tôi là tín đồ Giám Lý, tôi là tín đồ Công giáo, tôi tốt như anh.” Đó không phải là ân điển; điều đó cho thấy có điều gì đó sai trật.

⁹⁵ Nhưng một người, bất kể, người đó sẽ đọc Lời Đức Chúa Trời và thấy rằng các bạn phải được sanh lại và đầy đầy Đức Thánh Linh, họ sẽ tin điều đó, họ sẽ nhận lấy nó bởi Lời. Họ sẽ nhận lấy Lời chính xác những gì Nó nói.

⁹⁶ Giống như trong những phép báp-têm và sự rảy nước; phép báp-têm thì đúng. Không có ai trong Kinh Thánh đã từng rảy nước, không có việc như vậy trong Kinh Thánh. Cũng không có ai từng chịu phép báp-têm như danh “Cha, Con, Thánh Linh,” trong Kinh Thánh. Họ đã, mọi người, đều làm phép báp-têm như Danh Chúa Jêsus Christ. Vì thế không có người nào, thậm chí không có một vết lịch sử nào cho...Nếu người nào có thể chỉ ra ở bất cứ nơi nào, bất cứ nơi nào trong lịch sử, ở đó có người nào từng chịu phép báp-têm trong Kinh Thánh, hay ba trăm năm sau cái chết của môn đồ cuối cùng, cho đến khi giáo hội Công giáo, nếu người nào có thể chỉ cho thấy bất cứ nơi nào mà người nào đã từng chịu phép báp-têm rảy nước hay như danh “Cha, Con, Thánh Linh,” cho đến khi giáo hội Công giáo, các bạn có nhiệm vụ linh hồn bắt buộc đến nói cho tôi biết. Nó không có ở đó. Nhưng chúng ta làm gì?

⁹⁷ Chúng ta đã đi qua *Các Thời Đại Hội Thánh* và thấy chỗ họ phải làm điều đó. Vì vậy, anh em thấy, Đức Chúa Trời muốn người

nào đó mà sẽ vâng lời Ngài. Nếu đó không phải là trong Kinh Thánh, thế thì đó không phải là một người...đó là một giáo lý do con người làm ra và không phải là sự Dạy dỗ Kinh Thánh. Hiểu không? Vậy nên không quan tâm đến giáo hội nào, các bạn đã sai trật như thế nào, điều đó có sự khác biệt gì? Đó là các bạn có thể thật đúng như thế nào lúc này! Ân điển của Đức Chúa Trời đã bày tỏ điều đó cho các bạn, thế thì hãy bước đi trong đó. Ân điển của Đức Chúa Trời!

⁹⁸ Nên nhớ Môi-se, cũng, là nhà lãnh đạo lớn. Đức Chúa Trời hẳn đã giết ông khi ông đi xuống đó để làm vinh hiển chính mình bằng cách đập Tảng Đá đó, và nói, “Các người thấy ta có thể làm điều gì không?” nói cách khác. “Hỡi dân phản nghịch, chúng ta há phải khiến nước chảy từ Văng Đá này ra cho các người được sao?” Và ông đã đập Nó và nước đã không chảy ra; ông đã đập Nó lần nữa. Ông đã làm gì? Ông đã làm chứng về sự yếu đuối của—của Đấng Christ, bởi vì Đấng Christ là Văng Đá đó. Đó là Đá Đỉnh. Thay vì đánh nó, hay là nói với nó...

⁹⁹ Nó đã từng bị đánh một lần. Nên nhớ, Đức Chúa Trời đã phán qua Môi-se trong Xuất Ê-díp-tô, “Hãy đi ra và Ta sẽ đứng trước—trước người, trên Văng Đá, và đập Văng Đá.” Và ông đã đập vào Văng Đá và Nó đã tuôn nước ra. Đức Chúa Trời phán, “Lần sau, hãy đi nói với Văng Đá và Nó sẽ chảy ra nước của Nó.”

¹⁰⁰ Nhưng Môi-se đã muốn tỏ cho thấy ông có một chút thẩm quyền, một chút quyền lực, vì thế ông đã nói, “Ta sẽ khiến nước chảy ra từ Đá này cho các người.” Đức Chúa Trời ắt đã giết ông, vì điều đó. Đức Chúa Trời ắt hẳn đã phân rẽ ông, rằng ông đã phá vỡ luật pháp của Đức Chúa Trời ngay tại đó, bởi vì ông đã nói về sự yếu đuối của Đấng Christ, Ngài phải bị đánh đập lần thứ hai. Đấng Christ chỉ bị đánh đập một lần. Bây giờ chúng ta nói với Đá, và Nó chảy ra nước của Nó.

¹⁰¹ Nhưng đó là gì? Chúng ta hãy nhìn cụ già ấy, ông đã một trăm hai mươi tuổi.

¹⁰² Cách đây không lâu người nào đó đã nói với tôi, nói, “Đức Chúa Trời là một Đức Chúa Trời bất công,” nói, “bởi vì Ngài đã làm cho Môi-se thất vọng. Sau khi ông đã cực nhọc với dân Hê-

bơ-rơ trong bốn mươi năm trong đồng vắng ngoài đó, Ngài đã làm ông thất vọng và rồi thậm chí không muốn cho ông vào miền đất hứa.”

103 Tôi nói, “Ồ, vô lý!” Không, Ngài đã không để Môi-se thất vọng. Ông đã đi đến miền đất hứa. Khoảng bảy trăm năm sau, ông đã được thấy trên đỉnh Núi Hóa Hình, như ông đã từng sống, đang đứng, nói chuyện với Chúa Jê-sus trước khi Ngài đi lên Đồi Sọ, ông và Ê-li, đang đứng với nhau, cũng, đang trò chuyện. Môi-se và Ê-li đã hiện ra với Chúa Jê-sus, Phi-e-rơ, Gia-cơ và Giăng, trên Núi Hóa Hình. Ông đã không chết. Ông vẫn sống. Đức Chúa Trời đã không để ông thất vọng. Ông đã ở trong xứ Palestine.

104 Bây giờ hãy xem, trước khi chết, ông đã leo lên đỉnh Núi Nê-bô, sáng hôm ấy khi ông biết rằng ông sắp qua đời. Ông đã cởi áo A-rôn, mặc y phục của ông lên người khác. Lấy chiếc áo dài của chính mình, mặc nó cho Giô-suê, ra lệnh cho người hãy sống theo những lời khuyên dạy! Và khi ông leo lên tới đỉnh Núi Nê-bô, đi qua thung lũng của những đồng bằng, biết ông sẽ lên đó để chết, và leo lên trên Núi Nê-bô, và lên tới đỉnh Phích-ga. Và trong khi ông đang đứng trên đó, Đức Chúa Trời phán, “Hãy nhìn qua xứ đó. Ta muốn người thấy nó. Hỡi Môi-se, người đã có thể đi qua đó. Nhưng người biết điều gì người đã làm ở dưới đó tại Tầng Đá ngày nọ không? Người đã tự tôn vinh người.” Tôi nghĩ đó là những gì sắp xảy ra là nan đề lớn với nhiều người chúng ta ngày nay. “Đi xuống đó nơi Tầng Đá ấy, và người tự tôn vinh mình.” Nhưng để ý khi ông sẵn sàng để chết, đứng ở Đá ấy. Ông phải thật sự bước lên trên Đá ở đó trên đỉnh Phích-ga, và Đức Chúa Trời đã chôn ông. Nhưng ông phải đã sống lại, ở nơi nào đó, bởi vì ông vẫn sống. Ông là hình bóng của Đấng Christ. Người đã ở đó, đứng trên Núi Hóa Hình, hàng trăm năm sau, qua trong xứ Palestine. Đấy, ân điển của Đức Chúa Trời đã sẵn sẵn Vàng Đá. Ồ, chao ôi!

105 Khi tôi nghĩ về Áp-ra-ham, về tất cả những lỗi lầm ông đã làm, và Môi-se cùng lỗi lầm của người, nhưng khi lời bình luận của Áp-ra-ham đã được chép, khi sự bình luận Thiêng liêng đã được chép, khi Phao-lô đã viết lời bình luận của Áp-ra-ham, người không hề nhắc đến một điều về sự không tin của Áp-ra-

ham. Không, không, không hề thậm chí được kể đến với ông. Người đã nói, “Áp-ra-ham chẳng có lưỡng lự qua sự không tin về lời hứa của Đức Chúa Trời, nhưng càng mạnh mẽ, dâng sự ngợi khen cho Đức Chúa Trời.”

¹⁰⁶ Lời cầu nguyện khiêm nhường của tôi là, trước khi ân điển của Đức Chúa Trời có ở đây sáng nay, tôi hi vọng lời bình luận của tôi cũng được chép giống như thế, rằng Ngài sẽ không thấy những lỗi lầm của tôi. Để khi bình luận của tôi được viết, tiêu sử trong ngày tang của tôi, rằng nó sẽ không được đọc ra rằng tôi đã phạm nhiều lỗi lầm và đã làm sai trật, nhưng Ngài sẽ chỉ thấy những việc tôi đã cố gắng làm cho Ngài. Nguyện chúng thật sự trở nên...Điều đó có ý nghĩa gì? Ngài sẽ lấy ân điển của Đức Chúa Trời mà tôi tin. Và đó là chỗ tôi đang tin cậy hoàn toàn. Vì dựa trên chiến tích riêng của chính mình thì tôi không thể được đi vào hơn những người còn lại, nhưng mà dựa trên ân điển của Đức Chúa Trời tôi đang tin cậy. Vâng, ấy là ân điển mà tôi đang tin cậy.

¹⁰⁷ Có một Văng Đá ở đó khi Môi-se sẵn sàng để chết.

¹⁰⁸ Chúng ta có thể nói gì về Đa-vít? Ân điển của Đức Chúa Trời! Chiến binh vĩ đại đó với người mà Chính Đức Chúa Trời...Ngài phán, “Người là người vừa lòng Chính Ta.” Chiến binh vĩ đại đó, Đa-vít, làm sao ông có thể làm một việc như ông đã làm, lấy U-ri, người lính của ông, khi ông có một ít dân Ngoại là lính ở ngoài đó? Hãy nghe kỹ câu chuyện nhỏ này chỉ một lát. Khi họ có quân lính của họ ở ngoài đó, và U-ri là người đã đứng bên cạnh Đa-vít. U-ri là người cải đạo, ông là người Hê-tít, một người cải đạo sang Do Thái giáo. Và họ là những người yêu mến Đa-vít rất nhiều! Họ đã thấy sự xúc dầu ở trên ông, mặc dù ông là một—ông là một người chạy trốn. Ông đã bị đuổi ra khỏi đất nước của chính mình, phải sống với dân Phi-li-tin. Sau-lơ đang săn tìm ông. Nhưng tuy nhiên những người đó, họ đã thấy sự xúc dầu ở trên ông! Họ biết ông đang đến trong năng quyền. Vinh hiển thay Đức Chúa Trời!

¹⁰⁹ Tôi rất vui mừng được là một người bỏ trốn ngày hôm nay, bởi vì tôi thấy rằng Đấng Christ đang đến để làm Vua. Các bạn có thể chọn tất cả các Kennedy và bất cứ cái gì khác nữa các bạn

muốn. Nhưng Đấng Christ sẽ là Vua! Sự xúc dầu ở trên Ngài, trên Sử điệp của Ngài về sự Tái lâm của Ngài. Và Ngài sẽ là Vua!

110 Họ đã làm gì? Ngày nọ ông đang đứng trên đó khát nước từ ngoài cổng thành Bết-lê-hem ở đó, nơi ông thường đi chăn bầy chiên trước đó. Và các bạn biết gì không? Hai trong số những người đó đã lấy gươm xông qua trại quân người dài mười lăm dặm, để lấy cho ông một xô nước. Bởi vì, ô, sự ao ước nhỏ bé nhất của ông là một mệnh lệnh đối với họ. Hãy suy nghĩ về điều đó! Và họ đã xông qua những người kia, tất cả con đường đi lên đỉnh núi đó đến nơi họ nói ông đang đứng, nó có thể khoảng mười lăm dặm. Họ đã đi qua đó. Và mỗi người đứng lên, họ có thể chạm trán với ông cho đến khi họ đã giết ông. Cứ đi qua! Và lấy cái xô này và múc một xô nước, hai người, đi thẳng qua hàng ngũ quân thù, để đem nước về cho vua của họ, người anh em của họ, uống nước. Khi mà, ông đã từng uống nước ở trên đó, nhưng ông muốn nước đó.

111 Ôi Đức Chúa Trời, xin cho con lấy Gươm của Lời và xông qua mọi tổ chức, để mang phép báp-têm như Danh Chúa Jê-sus Christ, và Quyền năng của sự sống lại và Đức Thánh Linh, trở lại với dân sự, bất chấp...bởi vì Ngài đang đến trong năng quyền. Ngài đang đến trong năng quyền, Ngài sẽ đứng một mình. Nhưng Nó đã xông qua mọi tổ chức, xông qua mọi lý thuyết, mọi tín điều do con người làm ra, cho đến khi anh em mang Đấng Cứu Rỗi trở lại với con chiên đã đi lạc, người nào đó, mang về lại những sự Dạy dỗ Kinh Thánh, của Chúa Jê-sus Christ hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi. Ân điển Đức Chúa Trời!

112 Nhìn xem Đa-vít. Làm sao ông đã có thể làm...Một người đã nhảy vào cái hố và giết sư tử. Làm sao Đa-vít có thể lấy vợ của Uri, nàng Bát-sê-ba xinh đẹp, khi ông đã có cho riêng mình năm trăm bà vợ? Nhưng thấy nàng tắm. Và có sự sơ xuất. Bấy giờ, nàng chỉ quên kéo các tấm màn cửa sổ xuống khi nàng đang tắm, và biết rằng vua đã dạo chơi ở đó, gần đó, mỗi ngày, phía bên kia bức tường đó.

113 Đó là nan đề ngày nay. Tôi không nghĩ phụ nữ ngày nay quá lơ đãng hoặc là quá, ô, họ chỉ đơn giản đi ra trần truồng, chỉ thế thôi, ở đường phố, mặc những bộ đồ nhỏ bé tầm thường trên

người. Thật là ô nhục! Và rồi tự hỏi tại sao những người đàn ông thối và huyết gió. Tại sao, họ mặc như thế khiến người ta huyết gió và tán tỉnh. Họ biết điều đó, họ có đủ ý thức để biết điều đó. Họ làm thế chỉ vì họ muốn thế. Điều đó ở trong lòng họ. Các bạn nói họ vô đạo đức, họ có thể cãi lại điều đó. Nhưng họ có thể không phải là vô đạo đức, họ có thể là tinh khiết như hoa huệ, khi xuất hiện một cách khiêu dâm. Nhưng, nên nhớ, có một linh ở trên họ, đó là sự xúc dầu của ma quỷ, đưa linh hồn của người đàn ông nào đó xuống địa ngục. Nên nhớ, Kinh Thánh dạy, “Hễ ai ngó đàn bà, mà động tình ham muốn, thì trong lòng đã phạm tội tà dâm cùng người ấy rồi.” Và nên nhớ, thưa chị em, chị em sẽ trả lời về tội tà dâm mặc dầu thật sự chị em không hề làm điều đó trong cả đời mình, nhưng người phạm tội đó đã nhìn cách chị em ăn mặc, mà phạm tội tà dâm. Chị em sẽ trả lời vào Ngày Phán xét, vì tội tà dâm. Khi người đó phải nói...

¹¹⁴ Ngài phán ở đây, Ngài đã chép trong Sách Ngài, “Phạm tội tà dâm.”

“Với ai?”

“Bà John Doe.”

“Thế thì, Bà John Doe, điều đó thì sao?”

¹¹⁵ “Con thề con...Ngài biết lý lịch của con, con không hề sống với người đàn ông nào khác ngoài chồng của chính con.”

¹¹⁶ “Nhưng chính người đã ăn mặc đến mức mà gây cho người đàn ông này phạm tội tà dâm. Và người phạm tội tà dâm với người đó. Đó là khi người đó đã làm điều ấy. Người bị quả trách, người là kẻ tự phô bày ra.”

¹¹⁷ Bát-sê-ba đã làm sai trái giống như Ê-va đã làm, nhưng A-đam cũng bao gồm trong đó. Tôi nghĩ chúng ta, cũng luôn luôn la lối về phụ nữ. Các anh là con trai của Đức Chúa Trời, những người nam. Tôi biết các anh là nhóm người mạnh nhất, đúng thế, giới tính mạnh hơn. Các anh ở trên phụ nữ, điều đó đúng, để hành động như thế. Đừng áp đảo họ, cố lấy một cô bé nào đó và hủy hoại đời sống cô ấy. Nhưng hãy là một con trai của Đức Chúa Trời, nói cho cô ấy biết điều sai trái, và giữ vững quan điểm giống như con trai của Đức Chúa Trời. Cô ấy là chị em của các

anh. Vâng, thưa quý ông. Những gì chúng ta cố gắng làm, điều mà chúng ta gọi là các con trai của Đức Chúa Trời ngày nay, thuộc về các giáo hội, dẫn ra ngoài mọi cô gái trẻ họ có thể. Nền nhớ, bởi vì rằng có một người nữ vô đạo đức có thể là bởi vì người đàn ông đã có vợ nào đó, cũng đã làm hư hỏng cô ấy. Vì thế, cái nồi không thể gọi là cái ấm đen, vì vậy cứ nên nhớ. Chính là tội lỗi làm tất cả điều đó. Và chúng ta hết thấy đều phải chịu chết, và sẽ chết vì điều đó.

118 Khi Đa-vít đã làm điều ác đó, sự phán xét của chính ông sẽ giết chết ông. Khi tiên tri ấy đến gần đó, ông nghĩ rằng nó đã được che giấu. Khi tiên tri ấy đến ở đó và đứng trước mặt ông, người nói, “Hỡi Đa-vít, mọi việc ổn chứ?”

Đáp rằng, “Mọi việc đều tốt đẹp.”

119 Đa-vít, trong chiếc áo dài cao quý và vương miện lớn của ông, và ông có Giô-áp ở ngoài đó, đại tướng của ông, và tất cả trận chiến đang diễn ra. Ông đang giữ mọi kẻ thù ở ngoài ranh giới và các việc khác, mọi việc đang diễn tiến tốt. Ông đã có một đứa con với Ba-sê-ba này. Còn U-ri nhỏ bé đáng thương đi ra ngoài đó, và có Giô-áp đứng bên cạnh ông, cho đến khi người rút ra xa ông. Và—và—và chàng trai đó đã chết khi mặt trời lặn, với con dao chiến trận trong tay mình, máu đầm trên khiên người, nơi người đã chiến đấu cho Y-sơ-ra-ên, tuy nhiên ông là một kẻ cải đạo đối với tôn giáo của họ. Thế rồi khi Giô-áp trở về và báo cho ông biết rằng—rằng Đa-vít đã chết...rằng—rằng U-ri đã chết, Đa-vít nghĩ, “Bây giờ mọi việc ổn thỏa. Ta đã lấy vợ người, và mọi sự sẽ tốt đẹp. Đã có đứa con.” Nhưng đứa trẻ bị đau. Đứa trẻ sắp chết. Và ông đã làm mọi thứ có thể được để cứu sự sống của đứa bé, có lẽ mọi thầy thuốc được gọi đến. Vô ích. Cuối cùng, đứa bé chết. Họ sợ nói cho Đa-vít rằng đứa bé đã chết. Và ông đã chết lặng. Lúc đó ông nghĩ mọi việc đã bị che giấu. Vì thế ông đã an ủi Bát-sê-ba. Ông đã lấy nàng làm vợ rồi, sau tất cả những người vợ khác.

120 Tiên tri già này, người lớn tuổi đầu hói đi lại nặng nề này, cụ Na-than, từ đồng vắng đến, ngồi xuống, nói, “Hỡi Đa-vít, mọi việc như thế nào?”

121 Nói, “Tốt! Tốt! Cụ tiên tri của Đức Chúa Trời, sống đời đời! Halêlugia!” Ô, ông chỉ là...Ông nghĩ mọi việc tốt đẹp, ông nghĩ mình có thể giấu điều đó.

122 Nhưng các bạn không thể che giấu Đức Chúa Trời! Ngài biết các bạn đang nghĩ gì ngay bây giờ. Ngài biết ý tưởng của các bạn, vì Ngài là Đức Chúa Trời. Thánh Linh đó đang ở trong tòa nhà này sáng nay, biết những tư tưởng các bạn, các bạn là ai, các bạn từ đâu đến, bạn đã làm điều gì, vì Chúa Jêsus Christ hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi.

123 Đức Chúa Trời đã bày tỏ nó cho đáng tiên tri đó. Người nói, “Hỡi Đa-vít, có một người giàu sống bên *này* con đường, người có toàn bộ chiên, ô, người rất giàu. Một người sống phía bên *này* con đường, thì nghèo, người đó có một con chiên. Người đối xử với nó như con gái. Người nuôi nó ăn cùng đồ ăn với người. Người ngủ với chiên đó. Mọi thứ thật là...Nó thật giống như con gái người vậy. Và ngày kia một người khách đến, vì vậy, thay vì người giàu lấy chiên của chính mình và làm một bữa tiệc cho người khách, ô, thay vì thế, người đã đi qua và bắt chiên con của người nghèo, và bằng vũ lực, lấy con chiên và giết nó, và làm một bữa tiệc.”

124 Vậy thì, đó là sự đam mê của Đa-vít. Ông đã có năm trăm bà vợ, nhưng khi ông thấy vợ của U-ri, thay vì lấy một trong năm trăm bà vợ của mình, để khuây khỏa hay thỏa mãn sự đam mê của mình, ông đã đi, lấy vợ của người khác này, rồi đã giết U-ri khi Bát-sê-ba có thai. Đa-vít đã không biết mình đang làm gì, tại sao, Đa-vít sẵn sàng lên án. Đó là cách của chúng ta. Chúng ta có thể luôn luôn lên án người khác, nhưng khi nó xảy đến với chúng ta, ô, thì điều đó lại khác.

125 Đa-vít nói, “Người đó sẽ trả giá bằng sự sống của mình.”

126 Vị tiên tri già ấy, nhúu đôi mắt lại. Người nói, “Hỡi Đa-vít, chắc chắn ngươi sẽ không chết!” Nhìn xem ân điển ở đó hành động rất nhanh. Thánh Linh đập vào nhà tiên tri, đã cứu sự sống của Đa-vít. Ân điển nói, “Chắc chắn ngươi sẽ không chết, nhưng thanh gươm sẽ không thôi hủy diệt nhà ngươi cho đến khi nó gột rửa sạch hoàn toàn lòng ngươi. Vì, ngươi là người nhà giàu đó.” Ô, nó khác hẳn lúc đó, phải không?

127 Điều gì đã cứu Đa-vít, khi sự xét đoán của chính ông đã nói, “Người ấy chắc phải chết! Người ấy sẽ trả mức tối đa, và sẽ trả giá cho điều đó bằng sự sống của mình?”

128 Và đáng tiên tri nói, “Chắc chắn (ân điển) người sẽ không chết. Người sẽ không chết đâu, Đa-vít. Ân điển đã cứu người.” Chính là ân điển, với Đa-vít, đã cứu ông. Ôi, chào ôi!

129 Nếu đó đã không phải vì ân điển, thì tất cả chúng ta sẽ ở đâu? Đúng thế không? Chắc chắn vậy.

130 Ân điển tối cao thì từ một Đấng tể trị tối cao. Ân điển tối cao từ một Đấng tối cao tể trị. Quyền lực tối cao, nó có thể làm gì? Quyền lực tối cao có thể làm bất cứ điều gì nó muốn. Hãy lắng nghe điều này bây giờ. Ân điển tối cao có thể chỉ được ban cho bởi Đấng đó là Đấng Tối Cao. Và Đức Chúa Trời là Đấng Tối Cao, vì thế Ngài có thể ban cho ân điển tối cao. Do đó là Tối cao, ân điển không phải cầu xin bất cứ ai, nó không phải. Nó làm điều gì nó muốn. Điều đó há chẳng tuyệt vời sao? Nó không phải hỏi, “Tôi có thể làm điều này không? Hay là, tôi sẽ làm điều này chứ? Tôi có thể chứ? Tôi phải à? Tôi sẽ à?” Không phải như vậy. Tự nó làm. Ân điển thì Không Giới Hạn, do đó Ngài có thể cứu kẻ hèn hạ nhất, Ngài có thể cứu kẻ tội tệ nhất, Ngài có thể cứu kẻ ô uế bẩn thỉu nhất, Ngài có thể cứu kẻ phóng đãng nhất, Ngài có thể chữa lành người bệnh nặng nhất. Halêlugia!

131 Ngài có thể cứu một người khốn khổ bất hạnh như tôi. Và Ngài đã cứu. Đó là gì? Ân điển! William Branham, con trai một người nghiện rượu. Điều đó chẳng có gì quan trọng, ân điển của Đức Chúa Trời đã cứu tôi!

132 “Tôi, tôi là con gái của một người đàn bà không tốt.” Không có gì quan trọng, ân điển của Đức Chúa Trời đã cứu bạn. Nó thì Không Giới Hạn, không phải cầu xin ai điều gì. A-men! Tôi rất vui mừng về điều đó. Halêlugia!

133 Có thể lấy tội nhân hèn hạ nhất và làm cho người đó trở nên trắng như tuyết, không phải cầu xin bất cứ ai về điều đó. Ồ, Nó có thể làm điều đó bởi vì Nó thì Không Giới Hạn. Hãy lắng nghe, nhanh lên nào.

¹³⁴ Điều đó đã được chứng minh tại thập tự giá, khi có tên cướp hèn hạ nhất, anh ta đáng chết. Đức Chúa Trời không bao giờ có trong tâm trí anh ta. Anh ta không bao giờ nghĩ gì về Điều đó. Khi trên thập tự giá ở đó, qua đôi môi chảy máu kia, giữa tiếng rên rỉ phát ra tiếng, “Lạy Chúa, xin thương xót tôi!”

¹³⁵ Và ở đó Đấng khác đã đến lại qua Huyết, nước mắt, sự thống khổ, ân điển đã nắm lấy và phán, “Hôm nay ngươi sẽ ở với Ta trong Pa-ra-di.” Ân điển đã làm điều đó. Làm sao tên cướp đó có thể tự giúp mình được? Không hơn gì A-đam có thể tự giúp đỡ mình, không hơn gì Ê-va có thể tự giúp mình, không hơn gì các bạn có thể tự giúp chính mình, không hơn gì tôi có thể tự giúp đỡ mình, cũng không hơn gì chúng ta có thể tự phóng lên Dải Ngân Hà bằng nỗ lực bản thân. Chúng ta không thể làm điều đó. Nhưng ân điển của Đức Chúa Trời có thể làm điều gì đó về nó, và nó thật sự làm được! Ân điển của Đức Chúa Trời, sự tể trị của ân điển của Đức Chúa Trời, đến với tên cướp sắp chết đó, “Ngày hôm nay ngươi sẽ ở với Ta trong Pa-ra-di.” Ồ, hãy suy nghĩ về điều đó! Thật tuyệt vời!

¹³⁶ Hãy suy nghĩ về điều đó: Tình yêu thương và ân điển là chị em, chị em song sinh. Các bạn không thể có ân điển mà không có tình yêu thương. Chúng là chị em sanh đôi. Hoàn toàn chính xác. Trước khi anh em có thể có ân điển, anh em phải có tình yêu thương. Trước khi các bạn thật sự có thể tỏ cho ai đó một ân huệ, các bạn phải yêu thương họ; đúng hay sai, các bạn phải yêu thương họ, dù thế nào đi nữa, hoặc là các bạn không thể. Hiểu không? Vì thế tình yêu thương và ân điển thì như nhau. Chúng chỉ là chị em sanh đôi, chỉ thế thôi, tình yêu thương và ân điển. Chúng, chúng ta là... Chúng ta không thể thấy điều này mà không thấy điều kia. “Đức Chúa Trời quá yêu thương thế gian, đến nỗi đã ban Con yêu dấu duy nhất của Ngài,” Ngài đã tuôn đổ ân điển Ngài, và đã mang nó vào trong lòng chúng ta qua Đức Thánh Linh. Hiểu không? Không có điều gì anh em thật sự có thể làm mà không có một công việc khác đi với nó. Ân điển, ân điển Đức Chúa Trời là điều cứu chúng ta.

¹³⁷ Bây giờ chúng ta tìm thấy, ân điển đó, ở đó giống như tên cướp sắp chết kia, không ngạc nhiên chính những nhà thơ đã

được hà hơi khi họ thấy nó. Một nhà thơ đã nói:

Tên cướp sắp chết ấy đã vui mừng thấy
 Nguồn phước đó trong ngày của hắn;
 Ở đó xin cho tôi, dầu hèn hạ như hắn,
 Rửa sạch hết tội lỗi tôi.

Từ lúc bởi đức tin tôi thấy nguồn suối ấy
 Những vết thương Ngài đã đổ ra,
 Tình yêu cứu chuộc là đề tài của tôi,
 Và sẽ là cho đến khi tôi chết.

Rồi trong bài hát êm dịu hơn, cao quý hơn,
 Tôi sẽ hát quyên năng Ngài cứu rỗi,
 Dầu khi lưỡi hèn hạ này ngọng nghịu, lắp bắp
 Nằm im lặng trong nắm mồ.

Ân điển, ân điển lạ lùng! Halélugia! Một người đã viết
 điều đó:

Ồ, tình thương yêu của Đức Chúa Trời, tình anh
 phú cường biết bao!

Không thể dò được mạnh mẽ làm sao!
 Tôn vinh chúc tụng sẽ chẳng bao giờ ngừng,
 Bài hát các thánh đồ và các thiên thần.

Dầu mực tràn lan khắp đáy biển sâu,
 Và da cừ mềm là khoảng trời xanh;
 Và dùng mọi thân cây chế viết ghi hoải,
 Và mỗi người đều làm văn sĩ trên đời;

Để viết tình thương yêu của Đức Chúa Trời ở
 trên

Biển kia sẽ ráo hết mực;
 Hay cuốn giấy sao có thể chứa hết cả được,
 Dầu búa giăng khắp mọi phương trời.

¹³⁸ Đó là bản chất của nó, ân điển, ân điển của Đức Chúa Trời. Ân
 điển Đức Chúa Trời đã sanh ra một cái bóng...Đức Chúa Trời đã
 mang ân điển vào trong đời sống chúng ta bằng tình yêu thương
 của Ngài dành cho chúng ta. Đây là điều gì khác mà ân điển
 không thể làm; ân điển không thể mua được, ân điển không thể
 được bán. Đó là ân điển! Đó là bởi một Đấng tối cao. Vàng, thưa

quí vị. Quí vị không thể mặc cả cho nó. Quí vị có thể nói, “Đức Chúa Trời ôi, tôi sẽ làm *điều này điều kia* nếu Ngài sẽ làm *điều này điều kia*.” Quí vị không thể làm điều đó. Đức Chúa Trời sẽ không làm điều đó. Quí vị không thể lôi kéo được điều gì ra khỏi Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời ban nó cho quí vị bởi ân điển Ngài. Ồ, ồ, ồ, chao ôi!

139 “Chẳng phải bởi người nào ao ước hay người nào bôn ba mà được, bèn là bởi Đức Chúa Trời đang tỏ ra sự thương xót.” Đúng thế.

140 Nhiều người làm tướng. Và một số người đã đến với tôi...Tôi tin mình đã thấy một trong những chàng trai ở phía sau tòa nhà ở đây hôm nay. Một thanh niên Giám Lý vừa đi vào, và nhận lãnh Đức Thánh Linh, từ trên trong...Và những chàng trai họ đến với tôi, nói, “Này, Anh Branham, bây giờ chúng tôi đã được cứu và đã nhận lãnh Đức Thánh Linh, chúng tôi sẽ đi tìm kiếm những ân tứ chứ?”

Tôi nói, “Đừng làm điều đó. Đừng làm điều đó.”

141 Đức Chúa Trời ban ân tứ Ngài không giới hạn. Các ân tứ và sự kêu gọi không có gì có thể đổi lại được. Các bạn biết điều trước tiên, các bạn đi tìm kiếm điều gì đó, “Đức Chúa Trời ôi, xin Ngài cứ làm cho con thành thầy giảng, Ngài cứ làm *điều này* cho con,” và các bạn sẽ là gì? Một kẻ huênh hoang khoác lác vĩ đại, chỉ thể thôi. Các bạn sẽ đi đến với hệ thống thần học của người nào đó và một tổ chức nào đó, và ở đó các bạn sẽ tự chống đỡ và sụp đổ. Hãy để Đức Chúa Trời làm sự kêu gọi. Đức Chúa Trời sẽ kêu gọi các bạn, Đức Chúa Trời sẽ thánh hóa các bạn, Đức Chúa Trời sẽ ban cho các bạn những gì Ngài sẽ cần ban cho bạn. Vâng, thưa quí vị.

142 Các bạn không thể mặc cả cho ân điển. Không, thưa quí vị. Quí vị, không thể được bán, nó không thể được mặc cả, nó cũng không thể mua được, không thể để được đổi chác. Quí vị không thể nói, “Ồ, bây giờ, Chúa ôi, con sẽ gia nhập giáo hội Báp-tít to lớn này, hay là giáo hội Giám Lý lớn này, hoặc là giáo hội Ngũ Tuần lớn này, hay là giáo hội Na-xa-ren lớn này. Con sẽ làm *điều*

này nếu Ngài sẽ chỉ làm *điều này* cho con.” Nó không thể bị mặc cả. Không, thưa quý vị.

143 “Hết thầy kẻ nào Cha đã ban cho Ta sẽ đến cùng Ta. Không ai có thể đến nếu Cha Ta không kêu gọi người ấy trước.”

144 Các bạn chỉ trở nên thuộc viên giáo hội của giáo hội lớn đó, chỉ thế thôi, các bạn sẽ không được cứu. Ân điển phải cứu các bạn. Năng lực của chúng ta không còn lại, và những tài năng của chúng ta không thể bị của chúng ta—của chúng ta...Những tài năng mà chúng ta có, chúng ta không thể kiếm được ân điển bằng những năng lực.

145 Nếu Đức Chúa Trời tạo nên tôi là một thầy giảng, mà không tỏ ra ân điển Ngài đã ở cùng tôi. Không, không. Chỉ một mình ân điển Ngài đã cứu tôi. Không bởi vì tôi rao giảng Phúc Âm, mà tôi được cứu. Không phải bởi vì các bạn nói tiếng lạ, mà các bạn được cứu.Ồ, không. Không bởi vì anh em, bởi vì anh em rao giảng. Thậm chí anh em không được cứu chỉ vì anh em rao giảng. Anh em—anh em không được cứu bởi vì anh em nói tiếng lạ. Các bạn không được cứu bởi vì các bạn làm bất kỳ điều gì trong những điều này. Cô-rinh-tô Nhất 13 chứng minh vậy, “Dầu tôi nói được các thứ tiếng loài người và các Thiên sứ, dầu tôi hiểu biết mọi sự mâu nhiệm của Đức Chúa Trời (một thầy giảng), dầu tôi làm mọi *điều này*, và có đức tin đến nỗi dời núi, thì tôi cũng chẳng ra gì cho đến khi lòng nhân ái, là tình yêu thương đến.” Tình yêu thương là ân điển. Ân điển của Đức Chúa Trời làm tất cả.

146 Một số người, các bạn có những tài năng giống như một số trong những vua nhạc rốc này. Điều đó thật sự khiến tôi phát ốm, tôi không biết, sự ham thích thiêng liêng của tôi. Tôi sẽ nói cho các bạn biết, khi tôi nghe nhạc rốc này biểu diễn vào tối thứ Bảy và hát nhạc giật gân, và khiêu vũ suốt đêm, và rời sáng hôm sau đến đối diện với cử tọa và những việc giống như thế cố gắng mang một khuôn mặt đạo mạo dài ra, và đứng lên đó trước dân sự và hát bài thánh ca nào đó, và nghĩ họ sẽ lên Thiên đàng. Tôi có thể nhắc đến nhiều tên, nhưng tôi không phải gọi. Băng ghi âm này đang đi khắp mọi nơi. Nhưng anh em tất cả đều biết. Cách đây không lâu ở đây một chàng trai, ở Hollywood, sẽ không hôn một cô gái vì điều đó nghịch lại “tôn giáo” của anh ta. Nghịch

lại “tôn giáo” của anh ta, và làm những bức tranh kích động và những điều mà thật hổ thẹn, và những việc giống—giống như thế. Người nghĩ rằng người có thể lấy ba mươi miếng bạc của mình và chiến tích điều gì đó trong ân điển của Đức Chúa Trời sao, hỡi Giu-đa? Sẽ không mua được gì ngoài một chỗ trong địa ngục dành cho người!

147 Ân điển của Đức Chúa Trời không thể mặc cả mà có, cũng không là... có thể là bởi năng lực mà có được. Nó là ân điển không giới hạn! “Tuyệt nhiên tôi chẳng nhờ cậy điều gì, tôi chỉ bám vào thập tự giá của Ngài.” Tôi thật sự đến như tôi hiện có, lỏa lồ, thương tích.

Tuyệt nhiên, không cách chi bào chữa tôi,
 Nhưng chỉ Huyết của Ngài đã đổ thay tôi,
 Và Ngài yêu tôi lắm hằng khuyên tôi đến với
 Ngài,
 Kính thưa Chiên Con của Đức Chúa Trời, tôi
 nguyện đến liền!

148 Chỉ thế thôi, chính là ân điển đã mang tôi đến. Ân điển đã làm điều đó. Ân điển thì giống như, điều nữa mà tôi muốn nói, đôi khi ân điển là...

149 Những giáo hội lớn này, họ nghĩ rằng các bạn có thể đi xuống đó, họ nghĩ, “Ồ, chúng ta đã xây dựng nhà thờ lớn nhất trong thành phố. Chúng ta có hội trợ giúp quý bà ở đây để may cho người nghèo... quần áo cho người nghèo, và gửi nó ra nước ngoài. Chúng ta nuôi những người nghèo. Chúng ta làm tất cả *điều này*.”

Phao-lô nói, “Tôi có thể làm điều giống như vậy, mà chẳng là gì cả.”

150 Họ nói, “Ồ, chúng tôi, chúng tôi là một tổ chức lâu năm. Chúng ta đã ở đây được hai ngàn năm. Chúng ta đã năm trăm tuổi. John Wesley, Alexander Campbell, và những người sáng lập vĩ đại này đằng sau đó, họ đã sáng lập giáo hội chúng tôi. Halêlugia!”

151 Ồ, Chúa Cứu Thế Jêsus đã thành lập Hội thánh này, phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh, và phán bảo họ đi lên dự lễ Ngũ Tuần và chờ đợi cho tới khi họ nhận lãnh Quyền năng từ trên Cao.

152 Và các bạn vẫn có thể thuộc về giáo hội Ngũ Tuần mà bị hư mất. Giáo hội Ngũ Tuần không hơn gì bất cứ giáo hội nào khác. Đúng thế.

153 Sự việc của nó là, có một Hội thánh duy nhất, đó là Hội thánh mà anh chị em được sanh ra trong bởi phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh, “Vì bởi một Thánh Linh hết thảy chúng ta đều chịu chung một phép báp-têm để hiệp nên một Thân,” Cô-rinh-tô Nhất 12:13, đúng thế, Cô-rinh-tô Nhất—Nhất 12. Bây giờ, chúng ta chịu phép báp-têm trong Hội thánh đó.

154 Nhưng nhiều người nghĩ rằng họ có thể xứng đáng với nó. “Tại sao, chúng ta, tôi—tôi đã đi học và tôi đã học hỏi để làm điều này, và tôi đã đi học các thần học viện và tôi đã làm...” Điều đó chẳng có nghĩa gì cả. Các bạn không thể mua được ân điển của Đức Chúa Trời.

155 Ân điển của Đức Chúa Trời giống như thế này. Cho phép tôi kể với các bạn một câu chuyện, để kết thúc. Ân điển của Đức Chúa Trời giống như thế này. Lần nọ có một vua quyền thế, và vị vua quyền thế này có một người con và đó là con trai duy nhất của ông. Và một ngày kia một kẻ sát nhân đã giết chết chàng trai ấy. Và qua đó vương quốc ấy đã sai các đại biểu đi săn tìm tên hung thủ đó. Cuối cùng họ đã tìm thấy kẻ giết người đó. Và khi họ đã tìm thấy kẻ ấy, họ đã mang hắn về và nhốt vào tù. Và khi họ làm thế, một buổi xét xử được đặt ra và tuyên án. Ồ, thật là điều kinh khủng. Kẻ đó đã giết con trai của vua, và anh ta đã biết điều gì sắp xảy đến với anh ta.

156 Họ nhốt anh ta vào trong xà lim kín, họ khóa các cửa lại, họ niêm phong lại để không ai...những người lính canh chung quanh nó, bởi vì chúng ta biết loại hình phạt kinh khủng nào kẻ sát nhân này sẽ phải nhận, bởi vì anh ta đã giết chết con vua, hoàng gia, con của vua. Những lính canh được đặt khắp chung quanh các cửa. Anh ta bị nhốt trong xà lim. Trần trụi, không mặc cái gì ngoài một—một cái khố trên người. Và anh ta đang ở đấy, ngồi ở đó trong tình trạng đó. Chết đói, sẽ không được cho ăn gì cả. Anh ta đang ngồi trong tình trạng đó.

157 Rồi người ta mang anh ta ra xét xử. Tội lỗi của anh ta được đưa ra và được chứng minh có tội. Một bản án được đưa ra, rằng anh ta sẽ bị hành quyết dưới hình phạt khủng khiếp nhất, anh ta bị giết trong gang tấc cho tới khi sự sống phàm trần của anh ta đã bị chết. Bị quan tòa tuyên án, anh ta phải bị chết. Và anh đã cầu xin và anh kêu khóc, và anh nói, “Dầu tôi phạm tội, dầu tôi phạm tội, tôi hối tiếc rằng tôi đã làm điều đó. Tôi ước gì tôi đã không hề làm điều đó. Tôi hối tiếc rằng tôi đã làm thế. Trong một khoảnh khắc, trong một cơn giận dữ, tôi đã làm điều đó. Tôi đã không muốn làm điều đó cách ấy.”

158 Ngày kia vua đi xuống tới chỗ đó, để thăm chàng trai, nói với anh ta, trò chuyện với anh và bảo anh ta về việc giết chính con mình, đưa con duy nhất của mình. Anh ta đã giết cậu con trai đó. Vua nói, “Ta sẽ đi xuống nói chuyện với nó.”

159 Và khi vua đi xuống nơi đó, vua nhìn lại trong cái chuồng đó, giống như chuồng nhốt súc vật. Người thấy thân thể ốm gơ xương của anh đang nằm trong góc phía sau đó, đang kêu khóc. Gương mặt anh ta hốc hác, xương hàm lòi ra, đôi mắt anh ta sâu hoắm, nhìn đôi mắt đó thấy hết anh ta như thế nào, và miệng anh ta nhợt nhạt; không có nước, khát. Nằm ở đó hiện rõ trên mặt anh ta, kêu khóc. Vua nói, “Hãy đứng dậy.” Người đến gần anh ta, và người nhìn anh ta. Người nói, “Tại sao người giết con trai ta? Con trai ta đã làm gì người? Nó đã làm gì để chết như người giết nó chết như vậy, đâm nó đến chết bằng lưỡi gươm?”

160 Anh ta nói, “Không có gì cả, lạy chúa tôi, không một điều gì. Chỉ hành động láo xược của chính tôi, chỉ do nơi chính tôi mà thôi. Tôi đã giết người bởi vì tôi đã ganh tị với người, và tôi đã bị cám dỗ và tôi đã giết chết người.” Nói, “Bây giờ tôi chết dưới sự phán xét của vua, thưa ngài. Tôi nhận biết điều đó và tôi đáng bị thế. Tôi chỉ khóc cho một điều duy nhất, rằng tôi thật sự hối tiếc vì tôi đã vô cớ, giết người hoàng gia đó như thế.”

161 Nhà vua quay gót và bước ra, đi đến bàn giấy, và phán, “Hủy toàn bộ hồ sơ!” Anh em biết, bỏ chúng vào biển lãng quên. “Hủy toàn bộ hồ sơ! Tắm rửa người đó, làm cho người đó sạch sẽ. Ta sẽ ban một áo dài cho nó.”

¹⁶² Sau một lát, một chiếc xe hơi sang trọng to lớn lái đến cửa. Khi đó, một tấm thảm đỏ được trải ra cho tới xà lim nhốt người tù đó. Nhà vua đứng ở cuối chiếc xe hơi sang trọng, phán, “Hỡi con của ta, hãy đến, và lái về cùng điệt với ta,” khoác chiếc áo dài của vua lên lưng anh ta. Người nói, “Từ giờ trở đi người là con trai ta.”

¹⁶³ Bởi vì người có sự thương xót, đó là ân điển. Đó là tôi, đó là anh chị em. Chúng ta đã giết Con Đức Chúa Trời, với tội lỗi chúng ta. Chúng ta là khách lạ, dơ bẩn, ô uế, đang nằm trong những xà lim của thế gian. Đức Chúa Trời đã rửa sạch chúng ta bằng Huyết của Con Chính Ngài, và thanh tẩy chúng ta, mặc áo dài cho chúng ta bằng Đức Thánh Linh. Và bây giờ xe ngựa lớn của Đức Chúa Trời rời đây sẽ trở lại đến nơi cửa, và chúng ta sẽ về nhà để sống với Ngài. Tất cả hồ sơ bị hủy, chúng ta không thể bị đoán xét nữa; đốt cháy chúng, Ngài bỏ chúng vào biển tha thứ và không còn nhớ về nó nữa. Thật không lạ gì chúng ta có thể hát!

Ân điển diệu kỳ! nghe thật dịu êm,
 Đã cứu kẻ khốn khổ như tôi!
 Tôi đã hư mất bao ngày, nhưng nay tôi được
 tìm thấy,
 Đã bị đui mù, nhưng nay tôi thấy.
 Ân điển đã dạy lòng tôi kính sợ,
 Ân điển kính sợ làm lòng tôi thanh thản;
 Thật ân điển quý giá đó xuất hiện
 Vào giờ đầu tiên tôi đã tin!

¹⁶⁴ Các bạn sẽ để đây là giờ của mình ngay bây giờ chứ, hỡi bạn tội nhân, trong khi chúng ta cúi đầu một lát để dâng lời cầu nguyện? Hãy để đây là giờ mà các bạn tin trước tiên, ngay bây giờ. Hãy quyết định, và nói, “Lạy Chúa là Đức Chúa Trời, con phạm tội. Con nhận biết chính ân điển cứu con. Con không thể tự cứu mình. Con hư mất. Con đã làm. Con thật không thể làm một điều gì. Con—con—con hoàn toàn bất lực, tuyệt vọng, không có Đức Chúa Trời, không có sự thương xót, không có Đấng Christ, trong thế gian, bị xa lánh. Ngài sẽ thương xót và đem con ra khỏi xà lim tội lỗi này mà con đang bị nhốt bên trong ngày nay không,

Ôi Chúa? Và thương xót con, một kẻ tội lỗi.” Mời các bạn giơ tay lên, nói, “Lạy Chúa là Đức Chúa Trời, con là người đó mà cần ân điển Ngài”? Mời các bạn giơ tay lên, nói, “Xin cầu nguyện cho tôi, Anh Branham, bây giờ tôi muốn tin”? Xin Chúa ban phước cho anh ở phía sau đó, người anh em của tôi.

¹⁶⁵ Người nào khác nói, “Anh Branham ơi, xin nhớ đến tôi giờ này, trong lời cầu nguyện, ồ, thưa anh, xin vui lòng.” Chúa ban phước cho bà, thưa bà. “Cầu nguyện để...” Chúa ban phước cho anh, thưa anh. Chúa ban phước cho chị, chị ơi. Chúa ban phước cho anh, anh em, ở trên đây tại cửa sổ. Chúa ban phước cho anh, thưa anh, ở phía sau đó. Chúa ban phước cho anh, thưa anh, một người khác, ở trên đây. “Xin nhớ đến tôi, Anh Branham.” Chúa ban phước cho người anh em của tôi ở đó. Vâng, một người khác ở đây. Chúa ban phước cho chị, chị ơi. Chúa ban phước cho anh ở đây, anh ơi. Ngài thấy anh bây giờ. Thật sự có ý nghĩa với điều đó. Chúa ban phước cho bạn, người bạn trẻ. Ngài thấy, biết. Chúa ban phước cho anh, thưa anh. Chúa ban phước cho chị, chị đứng dựa vào tường. Chúa ban phước cho anh ở dưới đây, thưa anh. Chúa ban phước cho anh, anh em lưng dựa vào tường.

Thật như tôi, không có...

Có người khác phải không? Chúa ban phước cho anh. Tôi thấy có bàn tay anh giơ lên phía sau đó.

Nhưng chỉ Huyết của Ngài đã đổ thay tôi,

Vâng, Chúa ôi. Chúa ban phước cho chị, chị ơi.

Và điều đó...(Chúa ban phước cho chị, chị ơi.)...

Ngài khuyên tôi đến...(Chúa ban phước cho chị, ở phía sau đó...?...).Ngài,

Ân điển, ân điển, tôi...(Chúa ban phước cho cô, quý cô.)...tôi đến liền!

Thật như tôi có, và chẳng chờ đợi điều chi

Để gọi sạch một vết uế linh hồn,

Nhờ Ngài, Huyết Ngài tội khiên tiêu biến,

Kính thưa Chiên Con của...(ân điển, ồ, ân điển)

tôi nguyện đến liền! Tôi nguyện đến liền!

¹⁶⁶ Bây giờ, đã có khoảng mười lăm hay hai mươi bàn tay giơ lên. Bây giờ các bạn cúi đầu xuống, tôi sẽ cầu xin cho các bạn đã giơ tay, bây giờ thật im lặng cứ đứng tại chỗ của mình trong khi tôi dâng lời cầu nguyện cho các bạn. Chúng ta không có chỗ ở đây trên bàn thờ. Thật đúng vậy, tôi không thể. Các bạn đứng tại chỗ, hết thấy những người đã giơ tay lên, muốn được cầu nguyện giờ này. Hãy đứng trên chân của mình ngay giờ này trong khi tôi dâng lời cầu nguyện. Cứ đứng lên trên chân mình, mọi nơi.

...đã đổ thay tôi,
Và điều đó...

Tốt lắm, Chúa ban phước cho anh...?...

...Ngài khuyên tôi đến,
Kính thưa Chiên Con của Đức Chúa Trời, tôi
nguyện đến liền!

¹⁶⁷ Nên nhớ, có thể có một ngày khi ân điển sẽ không chờ đợi nữa, sẽ không có nhiều hơn để dành cho các bạn nữa, lúc ấy sẽ quá trễ. Bây giờ chưa quá trễ.

¹⁶⁸ Hỡi Đức Chúa Trời, Cha của Đức Chúa Jêsus Christ của chúng con, Đấng đã mang lại Đấng Cứu Rỗi của chúng con từ kẻ chết, bây giờ sống, Ngài Đấng ở tột bậc trong nơi Vinh hiển, đang sai Đức Thánh Linh của Đấng Christ đến trên chúng con, để mang sự chứng thực với tội nhân. Chúa ôi, con cầu nguyện cho những người này đứng trên chân họ. Đó là sự thật, Chúa ôi. Ngài đã phán, “Kẻ nào sẽ làm chứng về Ta trước thiên hạ, Ta sẽ làm chứng về người đó trước mặt Cha Ta và các Thiên sứ thánh.” Chúng con biết, khi chúng con đứng vào buổi sáng phán xét lớn đó, thật là một thì giờ kinh khiếp. Họ đang đứng giờ này, Chúa ôi, để tội lỗi họ sẽ đi trước họ; tội lỗi một số người đi theo sau. Những người này đang đứng ở đây sáng nay bởi vì họ đang thú nhận tội lỗi mình, biết rằng họ đã làm sai và muốn Ngài như là Đấng Cứu Rỗi của họ. Ngài thấy chỗ yếu của những tấm lòng, và Ngài biết hết về họ.

¹⁶⁹ Con cầu nguyện, Cha ôi, để Ngài sẽ nhậm lời cầu xin của họ. Xin cứu họ. Họ là những chiến tích của Sứ điệp ngắn này sáng nay, về ân điển của Đức Chúa Trời; cho dù chúng con đã làm gì đi

nữa, vắn cúi xuống và nhận lấy chúng con. Xin nhậm lời, Chúa ôi. Xin ban ơn cho những tấm lòng này. Xin cho hết thầy họ luôn luôn thấy Chúa Jêsus như là Đấng Cứu Rỗi của mình. Họ đã thể hiện hành động. Đức Thánh Linh đã bảo họ đứng lên, và họ đã làm điều đó. Đức Thánh Linh đang bảo họ đứng. Và họ, trong sự vâng lời Thánh Linh, đã đứng lên.

¹⁷⁰ Bây giờ, Chúa ôi, Ngài giữ Lời Ngài. Ngài phán, “Ví bằng Cha Ta không kéo đến thì chẳng có ai có thể được đến cùng Ta. Và tất cả những kẻ mà Cha đã ban cho Ta, sẽ đến cùng Ta. Kẻ đến cùng Ta, thì Ta sẽ không bỏ ra ngoài đâu. Ai nghe Lời Ta và tin Đấng đã sai Ta, thì có được Sự sống đời đời, và sẽ không hề đến sự phán xét song vượt khỏi sự chết mà đến Sự Sống.” Do đó, Chúa ôi, dựa trên cơ sở những lời Kinh Thánh này, là Lời của Chính Ngài, Chúa ôi, mà chúng con đọc trong Tin lành Giảng 5:24, “Ai nghe Lời Ta và tin Đấng đã sai Ta, thì có!” Tại sao? Bởi vì người ấy đã tin, ân điển có một sự thăm viếng người ấy. “Có được Sự sống đời đời, và sẽ không đến sự phán xét (người đó sẽ đi trước sự phán xét), và không đến sự phán xét nhưng vượt khỏi sự chết mà đến Sự Sống.” Hỡi Đức Chúa Trời, chúng con cảm ơn Ngài về điều này biết bao!

¹⁷¹ Chúng con cầu nguyện giờ này rằng Ngài sẽ giữ gìn họ suốt đời. Xin cho họ, mỗi người, đều chịu phép báp-têm, sự kêu gọi dựa trên Danh của Chúa, tẩy sạch đi tội lỗi họ. Xin nhậm lời, Chúa ôi.

¹⁷² Bây giờ con dâng họ cho Ngài, như là đây tở Ngài, tin rằng Thiên sứ lớn của Đức Chúa Trời Đấng đã hiện ra ở dưới đó. Và, Cha ôi, Cha biết mọi chuyện đó, và Thiên sứ lớn đó đã hiện ra tại đây vào sáng thứ Sáu, khi trời còn tờ mờ sáng, và đã phán những Lời này, trong hình thể của ba cái móng đến trên đỉnh núi. Lạy Chúa là Đức Chúa Trời, xin để Đức Chúa Trời Đấng đã hiện ra với con ở đó trong cái móng ấy, xin để Ngài cứu những người này, bằng ân điển Ngài, ngay bây giờ. Con xin dâng họ cho Ngài, trong sự trông đợi về Ngài giữ Lời Ngài, và Ngài sẽ giữ, và con sẽ gặp họ vào ngày trọng đại ấy, không vết hay không nhăn trong linh hồn họ. Xin nhậm lời. Con xin dâng họ cho Ngài, như Danh Chúa Jêsus. A-men.

173 Xin Chúa ban phước cho các bạn. Bây giờ khi các bạn ngồi xuống, người đang ngồi gần với họ là Cơ-đốc nhân, hãy bắt tay họ. Hãy nói với họ, mời họ đi nhà thờ, và điều gì nữa, để họ có thể là...Ồ, Ngài chẳng tuyệt diệu sao?

Ân điển diệu kỳ! nghe thật dịu êm,
Đã cứu kẻ khốn khổ như tôi!
Tôi đã hư mất bao ngày, nhưng nay tôi được
tìm thấy,
Đã bị mù, nhưng nay tôi thấy.

Ân điển đã dạy lòng tôi kính sợ,
Ân điển kính sợ làm lòng tôi thanh thản;
Thật ân điển quý giá đó xuất hiện
Vào giờ đầu tiên tôi đã tin!

Các bạn đã tin chưa? Nếu các bạn tin, hãy đưa tay lên.

Ồ, tôi yêu Chúa Jêsus biết bao,
Ồ, tôi yêu Chúa Jêsus biết bao,
Ồ, tôi yêu Chúa Jêsus biết bao,
Bởi vì Ngài đã yêu tôi trước.

Khi chúng ta đã ở đó mười ngàn năm,
Chiếu sáng rõ như mặt trời;
Chúng ta ngày nào cũng sẽ hát ngợi khen Chúa
(cảm ơn Chúa!)
Hơn khi chúng ta đã bắt đầu lúc ban đầu.

174 Các bạn yêu Ngài không? Vậy thì, Ngài chẳng tuyệt vời sao? Bây giờ...

Khi...

Trong khi chúng ta hát lại bài đó, tôi muốn các bạn bắt tay với người nào đó bên cạnh, nói thật êm dịu, “Chúa ban phước cho anh, người lữ hành.” Thật êm dịu và thánh khiết giờ này.

Khi chúng ta đã...[Anh Branham và hội chúng
bắt tay—Bt.]...?...sự ngợi khen Đức Chúa Trời
Rồi khi chúng ta bắt đầu trước tiên.

Tại thập tự giá, tại thập tự giá nơi trước tiên tôi
 đã thấy Sự Sáng,
 Và gánh nặng trong lòng tôi lặn xa,
 Ấy là ở đó bởi đức tin tôi đã thấy,
 Và giờ đây tôi vui vẻ suốt ngày!

Ồ, tại thập tự giá, tại thập tự giá nơi trước tiên
 tôi đã thấy Sự Sáng,
 Và gánh nặng trong lòng tôi lặn xa,
 Ấy là ở đó bởi đức tin tôi đã thấy,
 Và giờ đây tôi vui vẻ suốt ngày!

Anh em không vui vẻ chăng?

Tôi rất vui mừng rằng Chúa Jêsus cho tôi được
 tự do,

Tôi rất vui mừng rằng Chúa Jêsus cho tôi được
 tự do,

Ồ, tôi rất vui mừng rằng Chúa Jêsus cho tôi
 được tự do,

Hát lên, tôn vinh, Halêlugia, Chúa Jêsus cho tôi
 được tự do.

Ồ, tôi rất vui mừng rằng Chúa Jêsus cho tôi
 được tự do,

Ồ, tôi rất vui mừng rằng Chúa Jêsus cho tôi
 được tự do,

Ồ, tôi rất vui mừng rằng Chúa Jêsus cho tôi
 được tự do,

Hát lên, tôn vinh, Halêlugia, Chúa Jêsus cho tôi
 được tự do.

¹⁷⁵ Anh chị em chẳng yêu Ngài sao? Ngài há chẳng tuyệt vời sao?Ồ, tôi cứ nghĩ Ngài thì tuyệt vời. Bây giờ, cứ suy nghĩ, rằng Kinh Thánh này là Lẽ thật của Ngài, và Kinh Thánh này dạy rằng Ngài hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi. Tôi muốn hỏi anh em đôi điều. Nếu Ngài không hề thay đổi hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời...Xin Chúa tha thứ cho tôi vì nói lời báng bổ, “nếu,” nhưng Ngài không hề thay đổi. Nhưng nếu Ngài không hề thay đổi, tôi sẽ đặt điều đó giống như thế, thế

thì Ngài sẽ là loại Thân vị gì? Ngài sẽ không hề thay đổi như Ngài đã không thay đổi.

¹⁷⁶ Bây giờ, có một điều duy nhất khác nhau trong Ngài hiện đang ở đây sáng nay hơn là Ngài đã ở giữa những người ở Ga-li-lê, đó sẽ là thân thể xác thịt của Chính Ngài, thân thể xác thịt của Ngài; bởi vì thân thể đó đã được sống lại (anh em tin điều đó không?), ngồi bên hữu Đấng Chủ Tế trên Cao, đang sống để cầu thay cho tội lỗi chúng ta. Nên nhớ, Ngài không thể làm điều gì cho chúng ta cho đến khi chúng ta tiếp nhận Ngài trước tiên và tin rằng Ngài có, và nói rằng Ngài có, vì Ngài là Thầy Tế Lễ Thượng Phẩm mà có thể...Ngài là Thầy Tế Lễ Thượng Phẩm đang cầu thay cho tội lỗi chúng ta.

¹⁷⁷ Bây giờ nhiều độc giả Kinh Thánh các bạn nói rằng Điều đó nói “xưng nhận.” Và *xưng nhận* và *xưng tội* thì cùng một nghĩa. Hiểu không? “Đã làm Thầy Tế Lễ Thượng Phẩm,” trong Sách Hê-bơ-rơ, chương 3, “bây giờ đang cầu thay cho sự xưng tội của chúng ta.” Thế thì Ngài không thể làm gì cho đến khi trước tiên chúng ta tuyên xưng những gì Ngài đã làm đó. Xem đây, các bạn quì xuống ở đây tại bàn thờ và cầu nguyện suốt đêm, sẽ chẳng làm cho các bạn tốt hơn chút nào cho đến khi các bạn tin rằng Ngài tha thứ các bạn, rồi các bạn đứng lên. Thế thì như đức tin các bạn có, đó là nơi các bạn...Các bạn đã từng sống cách dưới đây trong vũng lầy tội lỗi. Bây giờ, các bạn những người mới cải đạo, bây giờ các bạn tin mình được cứu, phải không? Thế thì các bạn hãy giơ tay lên ở đây, giơ cao hơn chút nữa. Để làm gì? Đức tin các bạn, bởi vì các bạn tin mình là Cơ-đốc nhân giờ này, các bạn sẽ sống bên trên sự việc đó lúc này. Hiểu không? Bây giờ nếu các bạn muốn giơ tay cao hơn chút nữa, thật sự có đức tin nhiều hơn, bởi vì nó không bị giới hạn, cứ tiếp tục.

¹⁷⁸ Thế đấy, ồ, một việc không thể làm được có thể thành hiện thực. Mọi sự đều có thể được cho những người tin. Đúng thế. “Nếu các người nói với núi này, ‘hãy dời đi,’ mà không nghi ngờ trong lòng, nhưng tin những điều người nói ứng nghiệm, thì các người có thể có điều các người nói.”

Bây giờ Chúa Jêsus Christ ở trong dân sự.

¹⁷⁹ Ngày nọ Đấng Christ đã ở trong một Trụ Lửa, Đấng mà anh em thấy đã được cất lên, chúng ta tin Đó là Giê-hô-va Đức Chúa Trời. Đó là những gì Thiên sứ đang cố gắng đem đến cho chúng ta. Vậy thì, Ngài đã ở trong cương vị làm Cha vậy, Ngài là Cha của Y-sơ-ra-ên, một dân tộc.

¹⁸⁰ Lúc ấy Ngài đã đến và ở giữa dân Ngài, như Đấng Christ, là Con. Đúng thế không? Đấng Christ là Con của Đức Chúa Trời.

¹⁸¹ Bây giờ Ngài là Đấng Christ, Đức Thánh Linh, mà là Sự Xức Dầu. *Đấng Christ* có nghĩa là “đấng được xức dầu,” và Đấng được xức dầu ở trên dân sự, Đấng Christ ở cùng chúng ta, Đức Thánh Linh. Chính Đấng Christ ở với chúng ta, ở trong chúng ta. Các bạn tin điều đó không? Hãy thật tôn kính chỉ trong giây lát, thật im lặng. Vậy thì Ngài giống như vậy phải không?

¹⁸² Tôi tin cách đây một lát tôi đã có một cú điện thoại, và nói những người đang đi loanh quanh qua những chỗ ngồi và các thứ ở dưới đây. Chúng ta sẽ nói về điều đó sau trong buổi nhóm hội thánh nào đó. Tôi đã bảo Billy lúc đó, nếu họ định cầu nguyện cho người đau, nếu có nhiều người ở dưới đó, để phát thẻ cầu nguyện ra cho họ. Cậu ấy nói sẽ phát. Tôi cho là cậu ấy đã làm rồi.

¹⁸³ Trong hai hay ba tháng vừa qua, kể từ một thời điểm nào đó của điều gì đó đã xảy ra, chức vụ đã có được một nơi như vậy đến nỗi nó vượt ra ngoài tầm tay của tôi một chút. Họ có thể thấy sự phân biệt đó và đại loại như vậy, làm sao có thể nói và bảo cho dân sự biết, hoàn toàn chính xác như Chúa chúng ta đã phán khi Ngài còn ở đây trên đất. Tất cả anh chị em đã thấy điều đó, tôi cho là vậy. Bao nhiêu người ở đây chưa bao giờ thấy điều đó hay là chưa hề thấy điều đó hoạt động? Hãy giơ tay cho chúng ta thấy, chưa bao giờ thấy điều đó. Ồ! Chưa bao giờ thấy điều đó hành động. Ồ, có một nhóm ở đây chưa bao giờ thấy nó, tôi nghĩ là những vị khách lạ. Chúng tôi không biết nhiều người từ đâu đến.

¹⁸⁴ Đây là đền tạm liên giáo phái. Chúng ta không chống lại các giáo phái, nhưng chúng ta—chúng ta cũng không vì họ. Chúng ta cứ để họ hành động theo cách của họ. Chúng ta tin vào sự nhận lãnh dân sự...Nếu họ muốn trở lại với giáo phái, được thôi, miễn

là họ sống đời sống Cơ-đốc nhân. Chúng ta chỉ—chỉ là một trạm cứu rỗi linh hồn ở đây. Đó là điều mà chức vụ của tôi đến với họ.

¹⁸⁵ Vậy thì, nhưng tôi tin rằng Kinh Thánh dạy, trong Hê-bơ-rơ 13:8, rằng Đức Chúa Jêsus Christ hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi. Các bạn tin điều đó không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Được rồi, nếu Ngài không hề thay đổi...Vậy thì trong khi hết thấy các bạn ngồi thật im lặng chỉ trong một phút, tôi muốn nói chuyện với các bạn thật đúng như từ lòng tôi, và rồi chúng ta sẽ có buổi nhóm chữa lành. Tôi muốn hỏi các bạn đôi điều. Nếu Ngài hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi, thế thì làm thế nào Ngài đã...Cách duy nhất chúng ta có thể nói lúc ấy, nếu Ngài là một Thần, Ngài sẽ hành động cách giống như Ngài đã làm hôm qua. Đúng thế không? Ngài sẽ hành động giống như Ngài đã hành động ngày hôm qua. Ngài đã hành động ngày hôm qua như thế nào?

¹⁸⁶ Ngài có khác biệt với người nào khác không? Ngài thực sự là một con người, trông giống như một con người. Ngài là một con người. Ngài đã được sanh ra, Ngài là con người. Ngài có xác thịt và Huyết. Ngài chịu đau khổ, Ngài đã rên rỉ, Ngài đã trải qua những cảm dỗ. Ngài là con người. Đúng thế, phải không?

¹⁸⁷ Nhưng điều gì khiến Ngài là Đức Chúa Trời? Là bởi vì Thánh Linh Đức Chúa Trời ở trên Ngài. Ngài là Đấng Mê-si được xức dầu. Và làm sao người ta đã biết Ngài? Môi-se đã nói, “Chúa là Đức Chúa Trời người sẽ đẩy lên một đấng tiên tri như ta. Và sẽ ứng nghiệm rằng kẻ nào không nghe Đấng Tiên Tri này thì sẽ bị cất đi khỏi vòng dân sự.” Vậy thì, Ngài là đấng tiên tri. Lúc ấy dân Y-sơ-ra-ên có trông đợi đấng tiên tri không? Họ đã trông đợi, nếu họ đã trông chờ một Đấng Mê-si. Và Đấng Mê-si sẽ là một đấng tiên tri.

¹⁸⁸ Bây giờ chúng ta hãy chỉ đi qua điều đó chỉ một giây, trong chỉ vài giây, và nghe kỹ. Bây giờ, hãy ghi nhớ trong trí các bạn về Đức Chúa Trời, bởi vì chúng ta không biết Đức Chúa Trời có thể làm gì, không biết Ngài sẽ bảo tôi làm điều gì.

¹⁸⁹ Tôi biết rằng chúng ta có ân tứ nói tiên tri trong hội thánh. Anh Neville của chúng ta, anh ấy nói tiên tri trên dân sự, là

điều rất quan trọng. Chúng ta đánh giá cao điều đó. Chúng ta đã nhắc đến điều đó luôn. Chúng ta có một số người ở đây nói tiếng lạ. Chúng ta không tin nhiều người phải nói tiếng lạ để có Đức Thánh Linh. Không có lời Kinh Thánh như vậy về một điều như thế. Nhưng chúng ta tin có một sự ban cho của Đức Thánh Linh về việc nói tiếng lạ, chúng ta có điều đó trong hội thánh chúng ta. Nhưng chúng ta làm cho chúng... Chúng ta không nên cứ như thế mà tiến hành. Chúng ta tin Đó là Tiếng của Đức Chúa Trời. Chúng ta nói khi Đức Thánh Linh nói, và chúng ta chỉ để điều đó đến ba lần. Và nó phải... không thể xảy ra trong khi tôi đang giảng nếu không ở trong trật tự, bởi vì thần linh của các đấng tiên tri suy phục đấng tiên tri. Hiểu không? Nó phải được thực hiện đúng trên Kinh Thánh. Không ai có thể nói rằng không có chuyện như sự ban cho của Đức Thánh Linh và nói tiếng lạ. Chúng ta biết điều đó. Kinh Thánh dạy điều đó, và chúng ta tin điều đó. Và cảm ơn Đức Chúa Trời chúng ta có được điều đó trong hội thánh chúng ta ở đây! Chúng ta đã có những sự ban cho nói tiên tri, trước tiên chúng phải được thử nghiệm và xem thử chúng đúng hay không, và sau đó sự ban cho nói tiên tri.

¹⁹⁰ Thế thì có một tiên tri. Bây giờ, để, bây giờ anh em đi vào chức vụ.

¹⁹¹ Chúng là những ân tứ, chúng là, việc nói tiếng lạ, và sự thông giải tiếng lạ, và sự hiểu biết, và sự khôn ngoan, và có những sự phân biệt, và vân vân. Hết thấy chúng là những ân tứ.

¹⁹² Nhưng rồi có năm chức vụ. Trước tiên là các sứ đồ, các tiên tri, các giáo sư, các nhà truyền bá phúc âm, và các mục sư. Đó là các chức vụ được phong chức của Đức Chúa Trời. Nhiều người đã nắm giữ chúng, đấy. Chúng không phải, không thể... Anh em không thể mong ước mà có chúng, anh em không thể cầu nguyện cho chúng; chúng được ban cho không giới hạn, anh em được sanh ra.

¹⁹³ Một tiên tri không phải là một tiên tri nếu người nào đó đặt tay trên người đó và làm người đó thành một tiên tri. Một tiên tri được sanh ra từ trong tử cung của mẹ người, là một tiên tri, đấy, vì vậy người đó luôn luôn là nhà tiên tri. Hiểu không?

¹⁹⁴ Đức Chúa Trời đã phán với Giê-rê-mi, phán, “Trước khi tạo nên ngươi trong lòng mẹ,” phán, “Ta đã biết ngươi rồi và đã biệt riêng ngươi và lập ngươi làm kẻ tiên tri cho các nước.” Đúng thế. Hiểu không? Môi-se, trước khi ông được sanh ra, ông là một đứa trẻ khô ngô. Ông đã là tiên tri của Chúa. Hết thấy những tiên tri còn lại xuất hiện. Đấng Christ là Con của Đức Chúa Trời, từ vườn Ê-đen. Đúng thế. Đấy, các sự ban cho và sự kêu gọi không có sự ăn năn.

¹⁹⁵ Nhưng những sự ban cho đều được ban cho với Thân thể. Vậy thì chúng ta nhận biết điều đó, chúng ta nhận biết tất cả những ân tứ này.

¹⁹⁶ Bây giờ chúng ta hãy xem Chúa Jêsus là gì ở giữa chúng ta, thấy Ngài đã làm gì trước đó. Chúng ta thấy khi Ngài bắt đầu thi hành chức vụ của Ngài trước tiên...Bây giờ, hãy lắng nghe kỹ, hồi khách lạ. Khi trước tiên Ngài thi hành chức vụ của Ngài, trong Tin lành Giăng, chương thứ 1, chúng ta thấy sau khi Ngài đã chịu báp-têm, sau khi Ngài đến...Ngài được sanh ra và được ba mươi tuổi, Ngài đã được Giăng làm phép báp-têm. Đức Thánh Linh đã giáng xuống giống như hình chim bồ câu và ngự trên Ngài, và một Tiếng đã đến và phán, “Đây là Con yêu dấu Ta trong Người mà...” Tiếng Hi Lạp gốc thật sự nói, “Trong Người mà Ta vui lòng ngự vào.” Phán rằng, “Trong Người mà Ta vui lòng, trong Người—trong Người mà Ta vui lòng ngự.” Nhưng, đây, điều đó nghe có vẻ chúng ta bị dội ngược một chút, và động từ đứng trước trạng từ, nhưng thật sự nó là, “Người mà Ta vui lòng ngự vào.” Bởi vì, Đấng Christ, Đức Chúa Trời đã ở trong Đấng Christ, cầu thay cho thế gian với chính Ngài. Chúng ta biết điều đó.

¹⁹⁷ Lúc ấy, ngay lập tức Ngài đã đi vào trong đồng vắng bốn mươi ngày, bị ma quỷ cám dỗ. Rồi Ngài đến với chức vụ của Ngài, bắt đầu cầu nguyện cho người đau.

¹⁹⁸ Và sau đó một thời gian ngắn, đến với một người tên là Si-môn Phi-e-rơ, một người đánh cá lớn tuổi, không có học, thậm chí không thể viết tên của chính mình. Anh-rê đã nói với ông về Người này ông tin là Đấng Mê-si. “Vô lý!”

199 Đã đến với Ngài. Và ngay khi ông đã bước lên trong sự Hiện diện của Chúa Jêsus, Chúa Jêsus phán, “Tên người là Si-môn, và người là con của Giô-na.” Ông đã biết điều gì đó đã xảy ra. Ông biết đó là Con của Đức Chúa Trời. Và điều đó khiến Ngài vui lòng ban cho ông những chìa khóa của Nước trời, khiến cho ông đứng đầu hội thánh.

200 Có một người đang đứng ở đó, tên là Phi-líp. Phi-líp đã thấy điều đó, và ông nghĩ, “Tuyệt vời! Tôi biết một người là học giả Kinh Thánh, sống cách đây khoảng mười lăm dặm gần núi. Tôi sẽ chạy đến và nói với người đó. Tên người là Na-tha-na-ên.”

201 Người chạy đến đó thật nhanh ngày ấy. Sáng hôm sau người đến đó, có lẽ lúc rạng sáng. Chạy lên và gõ cửa. Và Bà Na-tha-na-ên nói, “À, ông ấy ở ngoài vườn cây ngoài đấy, Phi-líp.” Bạn của ông, ông đi ra ngoài đó, và ông ấy đang quì gối, cầu nguyện. Ngay sau đó ông ấy đứng dậy, Phi-líp nói, “Hãy đến, xem Đấng mà tôi đã tìm thấy! Jêsus ở Na-xa-rét, con của Giô-sép.”

202 Bấy giờ người có quyền cao chức trọng lớn, sùng đạo này nói, “Có thể có điều gì tốt ra từ Na-xa-rét chẳng?” Ông đưa ra cho ông ấy một lời trích dẫn tốt, điều tốt, ông nói, “Đừng ở nhà và chỉ trích điều đó, đừng đi bàn tán về điều đó. Cứ đến, chính anh thấy. Hãy đến, xem! Cứ đến, xem thử có điều gì tốt đẹp có thể ra từ Na-xa-rét không.”

203 “Ông muốn nói đó là Đấng Mê-si chứ? Tại sao, Đấng Mê-si sẽ đến, Ngài sẽ giáng xuống, và ở dưới từ... Các hành lang của Thiên đàng sẽ hạ xuống, Ngài sẽ đi thẳng ra ngoài cung điện. Ngài sẽ đi đến với tổ chức lớn của chúng ta.” Họ vẫn nghĩ thế, anh em thấy, điều đó phải đến từ tổ chức của họ. “Ngài sẽ đến ngay với tổ chức của chúng ta, bước xuống trên những vòm cung điện ở đó. Và Ngài sẽ đi ra các hành lang bên ngoài và đi thẳng đến ngài, và lên tới nơi Chí Thánh, và nói, ‘Ta là Đấng Mê-si.’” Đấng Mê-si không bao giờ đến như thế. Đấng Mê-si đến nơi nào Ngài muốn đến. Ngài có toàn quyền, Ngài làm khi Ngài vui lòng.

Ông nói, “Ồ,” ông nói, “hãy đến xem! Hãy đến, thấy cho chính ông.”

204 “Đừng đứng đây đó mà nói, “Tôi không tin vào thứ thánh cuồng tín đó.” Cứ đến, xem thử có điều gì về Nó không.

205 Vì thế ông, trên đường đi qua, tôi có thể nghe họ nói chuyện. Chúng ta hãy, các bạn có muốn nghe họ trò chuyện về điều gì không? Chúng ta hãy nghe và hiểu họ nói gì. Tôi tin, đi trên đường, các bạn biết, Phi-líp nói, “Anh biết đấy, Na-tha-na-ên, tôi biết anh là sinh viên Kinh Thánh, cho nên tôi muốn hỏi anh đôi điều. Chúng ta đang trông đợi Đấng Mê-si, phải không?”

206 “Ồ, đúng thế, chúng ta đang ở trong thời kỳ cuối cùng dành cho thế hệ này và đây, tôi tin thế hệ này sẽ thấy Đấng Mê-si.” Bây giờ lắng nghe. “Ồ, nhưng chúng ta đây này, thậm chí chúng ta không phải là một dân tộc, hết thảy chúng ta bị tản lạc ở giữa các dân. Làm sao chúng ta có thể được? Tất cả điều này!” Đức Chúa Trời đến trong giờ mà các bạn không ngờ. Đó là khi Ngài ở đó.

207 Ông nói, “Nhưng, chờ một chút, Đấng Mê-si này sẽ là loại người gì?”

“Ồ, Môi-se, giáo sư của chúng ta, đã dạy chúng ta Ngài sẽ là một đấng tiên tri.”

208 “Tôi sẽ nói với anh về Jê-sus người Na-xa-rét này. Anh nhớ người đánh cá già dốt nát mà anh đã mua cá lần đó không, đã mang, đã mua từ người đó, và ông ta thậm chí không biết ký biên lai, không có đủ học vấn?”

209 “Vâng! Ồ, ờ, vâng, ừ-ừ. Giô-na và con trai của Giô-na. Vâng, tôi cũng, đã mua của Giô-na.”

210 “Ồ, vậy thì, anh biết gì không? Phi-e-rơ đến qua đó...” Hay đúng hơn là, Si-môn, lúc đó tên của ông là Si-môn. Ông nói, “Si-môn đã đi qua buổi nhóm của Ngài. Và ngay khi ông bước đến gần, ông...Anh nhớ Si-môn thường nói với chúng ta rằng cha ông ấy thường bảo ông ấy rằng ‘Đừng để bị lừa dối, vì sẽ có nhiều tiên tri giả đến trước Đấng Mê-si thật.’ Và điều đó đúng. ‘Nhiều sứ điệp giả sẽ truyền ra.’ Nhưng nói, ‘Ngươi sẽ biết khi Sứ điệp thật đến, bởi vì, nên nhớ, người Do Thái chúng ta tin rằng Đấng Mê-si này sẽ là một đấng tiên tri.’ Chúng ta tin các đấng tiên tri của chúng ta.”

211 Hãy hỏi người Do Thái hiện giờ. Y-sơ-ra-ên, khi họ lấy Kinh Thánh đó ngay ở đây bây giờ, họ đến từ I-ran và các nơi, họ đã đọc Nó. Họ nói, “Nếu Chúa Jê-sus đó là Đấng Mê-si, chúng ta hãy xem Ngài làm dấu hiệu của đấng tiên tri, chúng ta sẽ tin Ngài.” Vâng, thưa quý vị. Họ biết các đấng tiên tri thì đáng tin cậy.

212 Vì thế Na-tha-na-ên đã phải nói, “Ồ, tôi tin Đấng Mê-si sẽ là một đấng tiên tri, bởi vì Môi-se đã nói, ‘Chúa là Đức Chúa Trời chúng ta sẽ đẩy lên một đấng tiên tri.’”

213 “Ồ, khi ông ấy đã thấy điều đó, Si-môn đó mà anh đang nói về, Ngài phán, ‘Tên người là Si-môn, và người là con của Giô-na.’ Ngài không những biết ông, nhưng mà Ngài còn biết người cha già tin kính người Pha-ri-si đó của ông.”

“À! Tôi không thể tin điều đó. Anh đã quyết định liệu lĩnh.”

214 Ông nói, “Ồ, không, tôi không phải vậy! Anh hãy đến, tìm thấy. Hãy đến, xem! Đến đi!” Họ đã lên đường, đi.

215 Cuối cùng ông đi đến trong sự Hiện diện nơi Chúa Jê-sus ở, có lẽ đang đứng bên ngoài đám đông ở đâu đó. Chúa Jê-sus đang đứng đó, nhìn bao quát. Sau một lát Ngài nhìn ra, và Ngài đã thấy Na-tha-na-ên đang đứng ngoài đó, Ngài phán, “Này một người Y-sơ-ra-ên, trong người không có điều chi dối trá!” Điều đó lấy đi sự cứng nhắc ra khỏi ông. Điều đó làm ông bẽ mặt. “Này một người Y-sơ-ra-ên, trong người không có điều chi dối trá!”

216 “Đó là Đức Chúa Trời,” ông nói. “Thưa Thầy,” có nghĩa là *giáo sư*, “thưa Thầy, Thầy đã từng biết tôi khi nào? Tôi chưa hề gặp Ngài trước đây, tôi là người lạ trong hội chúng này, tôi chưa hề ở đây trước đây. Làm thế nào Ngài từng biết tôi?”

217 Ngài phán, “Trước khi Phi-líp gọi người, Ta đã thấy người, lúc người ở dưới cây.”

218 Đó là Chúa Jê-sus ngày hôm qua. Đúng thế không? Nếu Ngài không hề thay đổi, Ngài cũng giống như vậy ngày hôm nay. Chúng ta hãy lấy dân tộc khác làm ví dụ. Có một dân tộc...

219 Chỉ có ba dân tộc duy nhất, và đó là dân tộc Cham, Sem và Gia-phết. Hiểu không? Điều đó hoàn toàn chính xác. Đó là nơi, tại lễ Ngũ Tuần, nơi Phúc âm đi đến với dân Do Thái, rồi đến với người Sa-ma-ri, và rồi đến với các dân Ngoại. Đây, những

người của Cham, Sem, và Gia-phết, là—là ba dân tộc. Vậy thì, có hai dân tộc trong số đó trông đợi Đấng Mê-si; không phải dân Ngoại chúng ta. Chúng ta có một nhóm người nhất định, chúng ta là người ngoại giáo, thờ lạy hình tượng; nhưng không—không phải dòng dõi của Cham và Sem.

²²⁰ Bấy giờ, có một dân khác lúc bấy giờ, dân—dân khác đó là dân Sa-ma-ri, là nửa dân Do Thái và dân Ngoại, được tạo nên bởi sự kết hôn của tội lỗi Cô-rê ở đó, và họ đã đi ra. Và họ tin nơi Đức Chúa Trời, họ đang trông đợi Đấng Mê-si. Vì thế Chúa Jê-sus đi, đại diện chính Ngài trước họ. Chính Ngài đến với dân Do Thái, của Chính Ngài, thế nhưng Ngài cần đi ngang qua xứ Sa-ma-ri. Phúc âm Giăng 4, các bạn đã từng đọc chưa? Và Ngài cần đi qua xứ Sa-ma-ri. Thế nên Ngài đến thành Si-kha, vì thế Ngài đã chỉ sai các môn đồ đi mua một ít lương thực. Và trong khi họ đi...

²²¹ Nếu các bạn đã từng ở đó, đó là một bức tranh toàn cảnh, một giếng nước, có một thành phố, giống như, ở đó người ta phải bơm nước. Các bạn biết đấy, những người đàn bà đến và cuộn dây và thả gàu xuống, lấy nước, đội nó trên đầu họ. Và bấy giờ người đàn bà có tiếng xấu, những người phụ nữ xấu xa, họ không thể đến với những người phụ nữ tốt. Họ không có giao thiệp với nhau trong thời đó. Một người đàn bà xấu xa, nàng ở trong nhóm người của riêng nàng. Không phải như ngày nay; tất cả họ tiếp xúc với nhau, nhưng họ chỉ...nhưng họ, điều đó thật giống như chọn sự liêu lĩnh, bạn vượt đèn đỏ, đấy. Thế nên, họ, vì vậy điều này đổ đầy...

²²² Người đàn bà có tiếng xấu này đi ra đó, khoảng mười một giờ ba mươi hay mười hai giờ kém mười lăm, khoảng giờ này, bà đi ra đó để lấy một xô nước. Và bà để cái...đặt cái...Tôi có thể thấy bà quay trục bơm nước cũ ở đây và cuộn dây, thả nó xuống giếng, để lấy xô nước. Và gần như vào lúc bà bắt đầu mang nó lên, bà đã nghe người nào đó nói, “Hỡi người đàn bà, hãy cho Ta uống.” Và bà nhìn lướt qua và đó là một người Do Thái. Bấy giờ, họ không có sự giao thiệp nào với nhau.

²²³ Một Người trung niên, Ngài khoảng ba mươi. Nhưng Kinh Thánh nói Ngài trông giống như năm mươi tuổi, các bạn biết

điều đó. Người đó nói, “Ngài nói rằng Ngài đã thấy Áp-ra-ham, và Ngài chưa đầy năm mươi tuổi.” Ngài chỉ ba mươi tuổi. Hiểu không? Nói...Tôi đoán chức vụ của Ngài đã làm Ngài già hơn một chút. Cho nên người đó nói, “Ngài nói rằng Ngài đã thấy Áp-ra-ham, vậy thì chúng tôi biết rằng Ngài bị quỷ ám.”

224 Ngài phán, “Trước khi có Áp-ra-ham, TA HẰNG HỮU.” Đấy, Ngài là Đức Chúa Trời của Áp-ra-ham. Chắc chắn, Ngài đã có. Ngài phán, “Trước khi có Áp-ra-ham, TA HẰNG HỮU.” Chắc chắn vậy.

225 Và bây giờ, ở đó Ngài đang ngồi bên giếng, Ngài nói, “Hỡi người đàn bà, hãy mang nước cho Ta uống.”

226 Bà nói, “Thật không phải thói thường. Chúng ta có một sự phân biệt ở đây.” Giống như người phía Nam thường có, với người da màu và da trắng, đấy. Bà nói, “Chúng ta có sự phân biệt nhau ở đây. Không có thói quen cho Ngài cầu xin tôi, Ngài (một người Do Thái) mà lại xin tôi (một người đàn bà Sa-ma-ri) để làm ơn huệ nào, bất cứ điều gì. Chúng ta không giao thiệp với nhau mà.” Bà là một người đàn bà làm điểm hèn hạ, các bạn biết đấy. Vì vậy, có lẽ một phụ nữ khá tầm thường. Và bà đang đứng đó, có lẽ những cuộn tóc của bà buông xuống trên khuôn mặt bà, các bạn biết, và đã ở ngoài suốt đêm. Và—và vì thế bà nói, và bà đã nói, “Không phải là thói thường để Ngài cầu xin tôi, là một người đàn bà Sa-ma-ri, như vậy.”

227 Ngài phán, “Hỡi đàn bà kia, ví bằng người biết Ai đang nói chuyện với người, và người biết người đang nói chuyện với Ai, thì người sẽ xin Ta cho uống.” Đó là Đấng Mê-si ngày hôm qua, đấy. “Người sẽ cầu xin Ta cho uống, Ta sẽ ban cho người nước người sẽ không đến đây để kéo.”

228 “Ồ,” bà nói, “giếng thì sâu, mà Ngài không có gì để kéo, vậy bởi đâu Ngài cho tôi nước?” Nói, “Tổ phụ chúng tôi Gia-cốp!” Đấy, bà là người Sa-ma-ri, nhưng bà, cũng gọi Gia-cốp là tổ phụ của bà. “Tổ phụ chúng tôi, là Gia-cốp đã uống giếng này, các bầy vật người, gia đình người. Và tuy nhiên Ngài nói Ngài có nước tuyệt vời hơn nước này sao?” Nói, “Ngài nói ‘thờ phượng,’ Ngài

là người Do Thái, Ngài nói ‘Giê-ru-sa-lem.’ Chúng tôi nói trên núi này.”

229 Ngài phán, “Hỡi người đàn bà, giờ hầu đến, và bây giờ đến rồi, là khi những kẻ thờ phượng thật sẽ thờ phượng Đức Chúa Trời bằng tâm Thần, bởi vì Đức Chúa Trời là Thần.” Hiếu không? “Đó là kẻ thờ phượng mà Cha tìm kiếm để làm vậy.”

Ngài đang làm gì? Ngài đang trò chuyện với bà, tiếp xúc với linh của bà. Hiếu không? Vậy thì, nên nhớ, Ngài phải là Đấng Mê-si, trước họ những người Sa-ma-ri. Và lập tức Ngài thấy sự bối rối của bà. Bao nhiêu người biết đó là điều gì? Tất nhiên. Bà đang sống với người chồng thứ sáu của bà.

Vì thế, các bạn thấy, thật là sai khi chị em có một người chồng đang sống, hiện ở trong, và—và vân vân, và đi ra ngoài. Và chỉ dành cho bất cứ trường hợp nào, bỏ một phụ nữ, và cưới bà ấy, và cưới một người khác, cưới người nữa, cưới người khác, các bạn đừng nên làm thế. Cho nên Ngài đã phán, bà ấy...

Thế thì bà, tôi nghĩ bà đang sống thậm chí không có kết hôn với họ. Bà ấy có thể không hề kết hôn với họ. Bà ấy có thể không bao giờ được kết hôn. Cho nên bà đã nói mọi việc xấu này, các bạn biết, đã làm mọi điều xấu này.

Thế nên trong khi Ngài đang đứng đó, đang nhìn bà ta như *thế*, Ngài phán, “Hãy đi, lấy nước cho Ta uống.” Và bà nói...“Vị bằng người biết mình đang nói chuyện với Ai, thì người chắc sẽ xin Ta cho uống. Ta sẽ cho người nước để người không đến...Ta sẽ ban nước cho người, người không đến đây để uống.” Lúc đó Ngài đã phán, “Hãy đi, gọi chồng người và đến đây.”

Bà thưa rằng, “Thưa Ngài, tôi không có chồng.”

“Ồ,” Ngài phán, “người đã nói đúng. Người đã có năm đời chồng, và người mà người hiện có bây giờ chẳng phải là chồng người. Điều đó người đã nói thật vậy.” Bà ấy, hãy lắng nghe, người đàn bà đó...Bấy giờ khi...

Người Do Thái đã gọi Ngài là gì khi họ thấy Ngài làm điều đó? Họ có nhận biết Ngài là Đấng Mê-si không? Không. Họ có thể nói Ngài là gì? “Bê-ên-xê-bun, thầy bói,” nói, “quyền phép đó là qui

Bê-ên-xê-bun.” Và họ đã gọi Thánh Linh của Đức Chúa Trời, mà đang làm sự phân biệt đó là, “một tà linh.”

Ngài phán, “Các người nói một lời nghịch cùng Ta, thì Ta sẽ tha thứ các người. Song ngày nào đó Đức Thánh Linh đến, làm việc giống như vậy; và các người nói một lời nghịch lại Điều đó, thì các người sẽ không bao giờ được tha thứ đâu.”

²³⁰ Vậy các bạn thấy chúng ta ở đâu ngày nay, nếu điều đó đã xảy ra ngày hôm nay. “Một lời nói nghịch Nó, sẽ không bao giờ được tha thứ, dầu đời này hay đời sau.” Vậy các bạn thấy những gì dòng dõi này đã làm. Bây giờ hãy suy nghĩ về điều đó. Hãy suy nghĩ triệt để. Cân nhắc những Lời uy nghiêm này.

²³¹ Lúc ấy, người Do Thái nói, “Người này làm những điều này bởi quỷ Bê-ên-xê-bun. Người là một quỷ, một thầy bói.” Chúng ta biết rằng việc bói toán là ma quỷ. Vì vậy người đó nói, “Người này là một thầy bói.”

²³² Vì vậy Ngài tha thứ họ vì gọi Ngài là thầy bói. Nhưng sau khi Ngài đã chết và Đức Thánh Linh trở lại, thì đó là việc khác. Hiểu không? Và điều đó, đó là với dòng dõi dân Ngoại. Bây giờ để ý.

Bấy giờ, người—người Do Thái đã thấy điều đó rồi, lên án nó.

²³³ Những người Sa-ma-ri đã tin nhận nó, và bà nói, “Thưa Thầy, tôi nhận biết rằng Ngài là một Đấng Tiên Tri.” Bạn sẽ làm gì với điều đó, hỏi người Sa-ma-ri? “Tôi nhận biết Ngài là một Đấng Tiên Tri. Chúng tôi biết rằng khi Đấng Mê-si đến, Ngài sẽ nói cho chúng tôi những việc này.” Xem đây, họ đã biết Đấng Mê-si, mà Ngài sẽ là Đấng ấy. Nói, “Chúng tôi biết rằng Đấng Mê-si, mà được gọi là Đấng Christ, khi Ngài đến Ngài sẽ bảo cho chúng tôi những việc này. Nhưng Ngài là Ai? Ngài có phải là đấng tiên tri ấy của Đấng ấy không?”

Ngài phán, “Ta chính là Đấng ấy. Ta chính là Đấng ấy.”

²³⁴ Và dựa trên điều này! Bây giờ hãy nghe. Dựa trên điều này, bà đã bỏ lại bình nước và chạy vào thành, và đến nói với người trên đường phố, chạy khắp thành phố, nói rằng, “Hãy đến, xem một Người Mà đã bảo tôi những điều tôi đã làm! Đây chẳng phải là chính Đấng Mê-si sao?” Và Kinh Thánh nói rằng cả thành phố

đã tin nơi Ngài bởi vì người đàn bà ấy đã nói điều này, điều Ngài đã bảo với họ, bởi vì Ngài là Đấng Mê-si.

235 Vậy thì, nếu đó là dấu hiệu của Đấng Mê-si ngày hôm qua, và Ngài hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi, thì ngày hôm nay cũng sẽ có dấu hiệu giống như vậy. Đúng thế không? Bao nhiêu người sẽ đồng ý về điều đó? Tất nhiên, vâng, nó giống nhau. Được rồi.

236 Vậy thì, sẽ là một người nào khác không? Không. Ngài đã yêu thương, Ngài đã kêu la, Ngài đã khóc, Ngài ngủ, Ngài đã đi vào đồng vắng, đi đánh cá, đã làm giống như bất cứ ai khác. Ngài thật sự là một con người, thấy đó, nhưng tuy nhiên Ngài là Đấng Mê-si được xức dầu.

237 Vậy thì, vậy thì chúng ta hãy nhớ đến trong Kinh Thánh, nói cho chúng ta biết cách trở lại, chỗ chúng ta đi đến với nhiều lời Kinh Thánh và chứng minh rằng Kinh Thánh tuyên bố rằng sẽ có “Một ngày mà sẽ không phải ngày cũng không phải đêm,” thật sự là một ngày ảm đạm, các tổ chức và giáo hội, và đủ để được cứu, “nhưng buổi chiều sẽ có Ánh Sáng.” Bao nhiêu người đã từng đọc điều đó trong Kinh Thánh? Chắc chắn. Hiểu không?

238 Vậy thì, nói cách khác, mặt trời mọc ở phương Đông và lặn ở phương Tây. Cũng mặt trời ấy mọc lên ở phương Đông, lặn ở phương Tây.Ồ, khi Con Đức Chúa Trời, C-o-n, đã đứng dậy ở phương Đông, trên dân phương Đông. Nền văn minh đi lại, đi lại với mặt trời, và chúng ta ở Duyên hải phía Tây lúc này. Nếu các bạn đi qua, các bạn đi đến Trung Hoa, trở lại với phương Đông lần nữa. Vậy nên cũng Con ấy đã chiếu sáng ở phương Đông thì bây giờ đang chiếu sáng ở phương Tây, với cùng một phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh, cùng những dấu hiệu giống như vậy, những phép lạ như vậy, cùng Đấng Mê-si đó. Đúng thế không? “Buổi chiều sẽ có Sự Sáng, các người chắc chắn sẽ tìm thấy con đường Vinh hiển.” Đúng thế.

239 Chúng ta đang ở vào xế chiều, Ánh Sáng buổi xế chiều. Mặt trời đang lặn. Đấng Mê-si ở giữa chúng ta. Con của Đức Chúa Trời, ở trong hình thái Đức Thánh Linh, thì ở giữa chúng ta. Anh chị em tin điều đó không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Anh chị

em tin tôi là đây tớ Ngài không? [“A-men.”] Anh chị em tin rằng những gì tôi đang nói với các bạn là Lẽ thật không? [“A-men.”] Anh chị em tin câu chuyện về Thiên sứ đó sáng hôm qua, sáng ngày hôm trước không? [“A-men.”] Anh chị em tin điều đó chứ? [“A-men.”] Thế thì hãy để Đức Chúa Trời trên Trời, hãy để Đức Chúa Trời đã hiện ra với tôi trong hình thức cái móng đó, hãy để Ngài phán. Và để thân thể tôi được dâng cho Ngài, hồn, linh, và tâm trí của tôi, được dâng cho sự vinh hiển Ngài. Khi tôi đang chờ đợi con sóc cuối cùng, và biết nó sẽ là con cuối cùng, lúc đó còn ba phút nữa là đúng mười giờ, và tôi đã nói nó sẽ xảy ra lúc mười giờ.

Anh chị em biết đấy, Ngài đã phán, “Hãy nói điều người muốn. Nó sẽ xảy ra cách ấy.” Ngài chưa bao giờ sai, bất cứ điều gì. “Cứ nói những gì người muốn.”

Nhưng lần thứ tám điều đó đã từng được làm, là trên một người đàn bà nhỏ bé. Bà ấy đang ngồi ở phía sau đó bây giờ, tôi cho là vậy. Tôi thấy Anh Wright đang ngồi đây. Hattie Wright, khi bà ấy cầu xin cho hai đứa con của mình...Bà ấy đấy, ngay ở đó ngay bây giờ. Vì sự cứu rỗi của hai đứa con bà ấy, (phải không?), chắc chắn chống lại điều đó. Tôi nói, “Tôi giao cho chị con cái của chị, như Danh Chúa Jêsus Christ.” Chúng đã ngã ngay vào vạt áo chị.

²⁴⁰ Ed Daulton, người Báp-tít đang ngồi ở đây, từ dưới Kentucky đến, đang ngồi ngay tại đây. Anh có bao nhiêu người con, Ed? Mười hai người con. Đang đứng ngay ở đây, anh cầu xin cho con cái mình. Tôi đã bước ra khỏi tòa nhà. Ed đến với tôi lần nữa; tôi nói, “Ed.”

Đức Thánh Linh đã ở trên tôi, phán, “Hãy đưa nó cho anh ta. Hãy đưa cho anh ta.”

²⁴¹ Tôi nói, “Tôi cho anh con cái của anh.” Mỗi người con của anh, chúng đều đã được cứu và chịu phép báp-têm. Có đứa ở tuổi thiếu niên đang ngồi ở nhà, đang chờ đợi, kêu khóc, đã được cứu từ khi nó lên đây. Người anh em Báp-tít này từ dưới...Ồ, ồ, Ngài thật tuyệt diệu biết bao khi Ngài phán!

242 Tôi đang cầu xin Ngài bây giờ, vì sự vinh hiển Ngài, để tỏ ra chính Ngài, rằng Ngài là Đấng Christ, rằng tôi đang nói Lẽ thật.

243 Bây giờ, mà kẻ—kẻ không tin có thể không có sự trốn thoát. Tôi muốn dân sự mà ở trong đây, những người đau ốm và có nhu cầu, cần Đức Chúa Trời, mà tôi không biết, những vị khách lạ ở trong nhà chúng ta, những người mà tôi không biết, mà ở tại đây, và các bạn cần có Đức Chúa Trời, hãy đưa tay lên. Mọi người ở khắp mọi nơi. Điều đó, tốt lắm, gần như hết cả mọi nơi, tôi cho là thế. Nhiều người tôi không biết. Nếu tôi gọi người nào đó mà biết, mà tôi biết và các bạn biết tôi, và—và chúng ta quen biết nhau, các bạn đừng nói điều gì, các bạn chỉ cứ giữ sự hòa bình. Nếu Ngài là Con Đức Chúa Trời, như Ngài hiện có, và Sử điệp của tôi thì đúng, và Thiên sử đó...

244 Khi còn ba phút nữa là đúng mười giờ, tôi đã nói, “Ôi Đức Chúa Trời, Đấng đã hiện ra với con cách đây một lát trong cái mống đó, ấy là ba phút. Con không thấy con sóc nào. Chính là ba phút, Ngài sẽ phải mang một con đến cho con.” Và Đức Chúa Trời là Đấng Phán Xét của tôi, tôi nói điều đó một cách long trọng với bàn tay tôi đặt trên quyển Kinh Thánh. Không tin vào việc thề thốt, Kinh Thánh không nói thế; Kinh Thánh nói đừng làm điều đó. Nhưng Đức Chúa Trời là Đấng Phán Xét của tôi, một con sóc chạy ngay dưới cây ấy và ngồi ở đó thật hoàn toàn chính xác. Ngài không bao giờ sai điều đó; Ngài không bao giờ thất hứa. Nhiều người trong họ hiện diện ở đây biết những điều đó. Tôi biết rằng Ngài, là Đức Chúa Trời không hề thay đổi, hiện có ở đây.

245 Có những thề cầu nguyện phát ra. Tôi không cần chúng. Chúng ta sẽ để họ được cầu nguyện trong vài phút, họ sẽ đi lên trong hàng. Tôi không muốn có nhiều người mà—mà ở đây, hay bất cứ điều gì khác.

246 Tôi muốn những khách lạ. Tôi muốn những người mà không biết tôi. Tôi muốn các bạn nhớ trong trí, tôi muốn các bạn suy nghĩ và cầu nguyện, và nói rằng, “Lạy Đức Chúa Trời, người đó không biết con.”

247 Và ngày nọ một người đàn bà nhỏ bé chen lấn qua đám đông. Bà ấy bị bệnh mắt huyết. Và bà đã nói...

248 Khi tất cả họ đang nói, “Ngài đây rồi! Nhìn Ngài kìa! Đó là người Ga-li-lê,” vân vân. Tất cả các giáo sư và vân vân đang đứng đó, nói, “Thưa Thầy, chúng tôi tìm kiếm dấu lạ từ Thầy,” và đại loại như thế.

249 Người đàn bà bé nhỏ này nói, “Tôi tin Ngài là Con của Đức Chúa Trời. Và tôi tin nếu tôi có thể chỉ chạm vạt áo Ngài, tôi sẽ được chữa lành.” Bao nhiêu người biết điều đó? Bà đã rờ đến Ngài.

250 Không thể nào Ngài không cảm biết; nhưng Ngài đã dừng lại và nhìn quanh, nói, “Ai đã rờ đến Ta? Người nào đó đã rờ đến Ta.” Mọi người giữ thật im lặng. Phán, “Người nào đó đã rờ đến Ta.” Phán, “Ai đã rờ đến Ta?”

251 Và Ngài nhìn quanh cho đến khi Ngài tìm thấy người đàn bà nhỏ bé ấy. Bà không thể ẩn mình. Không thể tìm thấy điều đó. Tìm thấy bà và phán, “Đức tin người đã cứu người.” Phán, bảo bà, bình băng huyết của bà đã được cứu bởi...đã cầm máu lại, bởi vì rằng bà đã tin, và đức tin của bà đã chạm vào vạt áo Ngài. Các bạn tin điều đó không? Tốt lắm.

252 Vậy thì, Ngài là Thầy Tế Lễ Thượng Phẩm ngày nay đang ngồi bên phải của Đức Chúa Trời, cầu thay cho tội lỗi chúng ta có phải không? Kinh Thánh nói rằng Ngài là Thầy Tế Lễ Thượng Phẩm có thể chạm được bằng sự cảm thương sự yếu đuối của chúng ta phải không? Đúng thế không? Tốt lắm, nếu các bạn đau ốm, các bạn bắt đầu cầu nguyện, nói, “Lạy Chúa là Đức Chúa Trời, con vừa nghe một Sứ điệp. Con—con không biết người này. Con—con hiện ở đây trong đền tạm. Con không đến đây, đây không phải là nhà thờ gốc của con. Con từ nơi khác đến. Con từ thành phố đến, con từ nơi khác đến. Con không biết người đàn ông này. Nhưng ông ấy làm điều đó, dường như khiến cho nó rất xác thực rằng đó là Ngài, và đã nói rằng Ngài đã hiện ra với ông, rằng Sứ điệp của ông thì đúng, và cách mà Ngài làm những điều này. Vậy thì, con không biết ông ấy, nhưng con biết Ngài. Vì thế nếu ông ấy đã dâng chính mình cho Ngài, và Ngài đang sử dụng thân thể của ông để phán ra Chính Lời của Ngài, xin để ông ấy nói với con. Để con chạm được vạt áo Ngài, Chúa ôi.” Và xem thử Ngài làm hay không! Xem thử Ngài có phải là Đức Chúa Trời không.

253 Nếu Ngài vẫn là Đức Chúa Trời, Ngài có thể sử dụng môi miệng tôi để nói ra những lời giống như Ngài sẽ làm, bởi vì Ngài không có môi miệng ngoài môi miệng của tôi và của anh chị em. Ngài không có mắt ngoài mắt của chúng ta. Vì vậy Ngài thật sự giáng xuống và điều hành Hội thánh Ngài qua thân thể chúng ta. Anh chị em tin điều đó không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Điều hành, chính Ngài! Đó là điều Ngài đã phán. “Những việc Ta làm, các ngươi cũng sẽ làm.” Đúng thế không? [“A-men.”] “Những việc giống như vậy, các ngươi cũng sẽ làm.” Đó là những công việc Ngài đã làm, để chứng tỏ Ngài là Đấng Mê-si. Vậy thì, nếu Ngài là Đấng Mê-si, và Ngài hiện có, thế thì, điều đó đúng, thế thì Ngài làm những công việc giống như vậy ngay bây giờ, qua Hội thánh Ngài, mà Ngài đã làm lúc đó. Điều đó chứng minh rằng nó đúng, bất chấp đến tất cả các giáo phái của các bạn. Ồ, halêlugia!

254 Anh Kidd và Chị Kidd cao niên thân mến đang ngồi đây, cả hai họ, và họ đã tám mươi tuổi, giảng trước khi tôi sanh ra. Sáng nọ anh đã nằm ở đây, hấp hối, với bệnh ung thư, cách đây hai năm, cắt đi tuyến tiền liệt của anh; ở trên Ohio. Là người bạn rất yêu dấu của tôi. Chị Kidd đã gọi tôi, nói, “Billy, tốt hơn anh nên nhanh lên. Anh ấy sắp chết, sắp chết ngay bây giờ.” Và Billy và tôi giống như bị thiêu đốt trong chiếc xe hơi đời cũ của tôi, trên đường đến đó.

255 Khi tôi vào đến phòng đó, ngay khi tôi đến đó, Đức Thánh Linh đã phán, “CHÚA PHÁN NHƯ VẬY.”

256 Anh ấy đứng ở đấy, một chứng nhân cho sự vinh hiển của Đức Chúa Trời, thậm chí hết thầy bác sĩ đều bó tay. Điều đó thật sự, Ngài là Đức Chúa Trời! Tôi có thể làm điều đó không? Không, thưa quý vị! Lời tôi không gì hơn lời của người nào khác. Nhưng đó là CHÚA PHÁN NHƯ VẬY! A-men.

257 Cách đây nhiều năm, trong miền núi dưới Kentucky, một Hội thánh nhỏ thân thuộc của Đức Chúa Trời, hay một số người trong họ, mang lên và xuống những sườn đồi, mẹ già Kidd thân mến, đang đập bắp bằng vật gì đó, để nuôi bầy con; giặt giũ trên một cái chậu, để cho chồng đi ra cánh đồng truyền giáo.

258 Và ở đây họ ở tuổi tám mươi mấy, đang ngồi ở đây hôm nay, vui hưởng Phúc âm của Chúa Jêsus Christ, lái xe đi hơn một trăm dặm đường vào sáng Chúa nhật, mỗi Chúa nhật tôi giảng dưới đây, nếu họ có thể nghe về điều đó. Chắc chắn vậy, chúng ta gửi giấy mời cho họ, họ muốn đến. Xin chúc phước cho những tấm lòng thân yêu đó. Đúng thế. Tôi muốn mọi người ở đây bắt tay họ sáng nay, nếu họ có thể, chúc phước cho họ.

Bây giờ hãy cầu nguyện.

259 Ồ, tôi rất vui mừng biết rằng Ngài là Đức Chúa Trời. Thật là một cảm xúc tuyệt vời! Anh chị em nói, “Anh đang dừng lại vì điều gì vậy, Anh Branham?” Tôi đang chờ đợi Ngài. Đó là một... tôi đã giảng. Đây là sự xúc dầu khác.

260 Và nếu Ngài sẽ đến và làm điều đó, vậy thì bao nhiêu người ở đây, mà đau ốm, sẽ tin nhận Ngài như là Đấng Chữa Lành của mình? Cứ giơ tay lên, hết thấy những người đau ốm, nếu Ngài sẽ—nếu Ngài sẽ làm điều đó. Hãy giơ tay lên, mọi người mà đau ốm, mà có thể nhận biết Đấng Mê-si đó, Đấng Christ, ở giữa dân sự, đang phán.

261 Hãy cầu nguyện. Hãy tin. Tôi sẽ tập trung vào phía bên này của nhà. Tôi đã có rất nhiều sự cầu nguyện. Tôi thấy sự xúc dầu.

262 Nhìn xem. Bao nhiêu người đã nghe điều đó, Trụ Lửa đó ở đây, mà khoa học đã treo ở Washington, DC? Các bạn biết điều đó. Đây là bức ảnh của Nó, ở ngay đây, cũng Trụ Lửa đó mà đã dẫn dắt Mô-i-se. Ngay cả khi khoa học đã nói, “Rồi đây nó sẽ ở trên các kệ cửa hiệu rẻ tiền. Sự Hiện hữu siêu nhiên duy nhất từng ghi hình được.”

263 Cũng Thiên sứ đó thì ở ngay đây tại bục giảng này ngay giờ này. Hãy tìm kiếm điều đó. Tôi thách thức các bạn tin điều đó. Quý vị ở bên ngoài, quý vị hãy tin.

264 Bây giờ tôi thật sự phải xem tôi thấy Nó đang hoạt động ở đâu. Hãy thành kính, mọi người, trong sự Hiện diện Ngài, sự Tôn kính đó.

265 Tôi thấy một người đàn ông. Đây này. Ông ấy đang ngồi bên trái tôi, ngay phía sau góc ở đây. Ông ấy đang đau khổ vì bệnh xoang và bệnh dạ dày. Ông tin với cả tấm lòng. Là người lạ với tôi.

Đó là Ông Wells. Đó là tên của ông, Ông Wells. Ông không ở đây. Ông từ một nơi gọi là Aurora, Illinois. Điều đó đúng. Đúng thế không? Tôi là người không quen biết ông. Nếu đúng thế, ông hãy giơ tay lên. Hãy đứng tại chỗ của ông. Chúa Jêsus Christ khiến ông khỏe mạnh.

Bây giờ ông tin chứ? “Nếu người có thể tin.”

²⁶⁶ Bây giờ, ở đó, một người đó, tôi chưa hề gặp trong đời, và là người lạ hoàn toàn ở giữa chúng ta. Anh ấy từ bang khác đến. Và Đức Thánh Linh, lúc này, bất cứ điều gì Nó nói với anh ấy, tôi sẽ không biết cho đến khi tôi có được băng ghi âm đó. Đó là sự xúc dầu mà đến trên anh. Nhưng người đàn ông đó biết.

²⁶⁷ Những gì đã được kể cho ông là sự thật. Đúng thế không, thưa ông? Vâng. Chúng ta không hề biết nhau. Đó là, hãy để ông ấy làm chứng về chính mình.

Ai đã làm điều đó? Đấng Mê-si, Đấng Christ.

²⁶⁸ Đây là một bà đang ngồi ngay phía sau bên ngoài đây, ở giữa dân sự, ngay ở đây. Thấy Ánh Sáng đó ở trên bà ấy không? Bà ấy đang đau khổ vì bệnh về da. Bà Pitman, bà đến từ Owensboro. Nếu bà là người lạ, hãy vẫy tay. Những điều đó đúng không? Hãy vẫy tay bà. Chúa chữa lành bà. Tôi chưa hề thấy người đàn bà ấy, tuy nhiên, chỉ là trong một sự hiện thấy.

²⁶⁹ Điều đó bà có thể biết, ngay ở trên bà là một bà tên là Ellis, Bà Ellis, một phụ nữ trẻ. Chị ấy bị bệnh phụ nữ. Chị cũng là người lạ. Nếu đúng thế, hãy vẫy tay. Mẹ chị đang ngồi bên cạnh chị ở đó phải không? Chính là một quý bà đang ngồi đó, đang đau khổ vì khiếm sợ, một trạng thái sợ hãi ở trên bà ấy. Nếu đúng thế, hãy giơ tay lên, bà ơi. Tốt lắm. Sự kinh khiếp đã hết. Bà có thể đi về nhà, khỏe mạnh. Tôi thách thức bà tin.

²⁷⁰ Lối đi vào ở phía sau, trong góc, lối đi phía sau, một ông từ Minnesota đến, với bệnh đau lưng. Tên ông là Ông Carson. Hãy đứng lên tại chỗ. Bệnh đau lưng của ông đã hết. Chúa Jêsus Christ làm cho ông mạnh khỏe.

²⁷¹ Ngay phía sau ở đây, một bà đang đau khổ. Bà ấy ở ngoài thành phố này. Bà ấy đến từ một nơi được gọi là Đảo Xanh. Bà bị đau tim. Bà ở gần Chicago. Bà Braiden, hãy đứng lên, tiếp nhận

sự chữa lành của mình. Hãy về nhà và được khỏe mạnh, như Danh Chúa Jê-sus Christ.

272 Anh chị em tin chứ? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Còn trong khu vực này thì thế nào? Bà biết đó là Đấng Mê-si chứ? Làm sao một người biết?

273 Tất cả những người này đã được gọi, theo như, và cách mà tôi không biết gì về quý vị, hãy đưa tay lên, hết thấy những người đã được gọi lên, khắp nơi. Thấy ở đó không?

274 Có người nào đó đứng sau tôi, đang cầu nguyện, phía sau, trong một căn phòng. Ấy là một anh chàng trẻ tuổi, hơi nông nổi, đang cầu nguyện cho người anh họ ở Kansas, bị bệnh ung thư. Hãy tiến ra phía cửa. Hãy có đức tin nơi Đức Chúa Trời. Anh tin chứ?

275 Elmer, đó đã là có sự liên kết nào đó với anh. Tôi thấy cha của anh đang ngồi ở đó, vợ của anh ấy. Huyết áp cao. Nếu anh tin, Chúa sẽ chữa lành anh. Tôi không biết. Điều đó đúng. Phải không? Anh tin với cả tấm lòng.

276 Anh chị em tin chứ? Anh chị em tin Chúa Jê-sus Christ là Đấng Mê-si chứ? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Anh chị em tin sự Hiện diện của Ngài ở đây không? [“A-men.”] Nên nhớ, khi một người đàn bà đã chạm vạt áo của Chúa Jê-sus, Ngài đã trở nên yếu đi. Quyền phép, sức mạnh, đi ra từ Ngài. Tôi gần như chết bây giờ. Anh chị em tin chứ? [“A-men.”]

Thế thì chúng ta hãy cúi đầu một lát.

277 Ôi Chúa Jê-sus, Đấng Mê-si của Đức Chúa Trời, Ngài luôn ở gần. Dân sự ý thức rằng Ngài là Con của Đức Chúa Trời, rằng Ngài ở đây giờ này. Những dấu kỳ và phép lạ lớn của Ngài đang được chứng thực. Xin ban phước cho họ, Cha ôi. Xin ban phước cho họ, con cầu xin. Xin cho họ ngay bây giờ họ tin, bằng cả tấm lòng họ, rằng Ngài, Đấng Mê-si, là Đấng đang đứng ở đây. Không ai có thể làm điều đó. Điều đó là không thể được với con người, Chúa ôi. Phép lạ, để thấy quyền phép của Đấng Mê-si đến trong một nơi nhỏ bé, khiêm nhường như thế này, bởi vì rằng Ngài đã hứa điều đó, Chúa ôi. Bởi vì, ân điển Ngài ở đây để ban ơn cho

chúng con. Bởi vì đó là lời hứa của Ngài để làm điều đó, Ngài đã làm điều đó. Chúng con thấy rằng Ngài không lia bỏ dân sự Ngài.

278 Giờ này, lạy Cha là Đức Chúa Trời, xin cho những ai có thể cầu nguyện, đang đến trong hàng cầu nguyện, xin cho họ có đức tin để tin. Ôi Đức Chúa Trời Toàn Năng, khi những bàn tay đặt trên họ, xin cho họ từ đây đi về, vui mừng, la lớn lên, ngợi khen Đức Chúa Trời, rằng họ được chữa lành. Xin nhậm lời, Chúa ôi.

279 Và để cho những người đã được cứu, biết rằng không có sự bí mật với Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời bày tỏ những bí mật của lòng; Ngài biết mọi ý nghĩ trong tâm trí chúng con. Xin nhậm lời, Cha ôi. Chúng con cầu xin như Danh Chúa Jêsus Christ. A-men.

280 Bây giờ, các bạn mà có thể cầu nguyện, ở bên ngoài cử tọa, các bạn những người ở chung quanh đèn tạm, chung quanh đây, mà có thể cầu nguyện, các bạn tin không? Hãy giơ tay lên. Và tin rằng một con người không thể làm điều đó. Điều đó phải đến từ Đức Chúa Trời. Các bạn tin đó là lời hứa của Đức Chúa Trời, rằng Đức Chúa Trời đã phán Ngài sẽ làm điều đó không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Tốt lắm. Thế thì các bạn biết rằng Người nào đó ở đây bên cạnh con người.

281 Tôi long trọng nhận Lời này, trước Đức Chúa Trời. Những người mà đã được phán cho, đó từng là ai, tôi không biết họ, và họ không biết tôi. Họ là những khách lạ chỉ tình cờ ghé vào đèn tạm ở đây, họ ở bất cứ nơi nào.

282 Tôi thấy một số khả tượng trên dân sự ở đây trong đèn tạm này, nhưng hãy để mặc chúng, vâng, cứ để mặc chúng.

283 Những người đó đã được gọi lên, bất kể các bạn là ai, mà những người khác có thể thấy các bạn là những người lạ, hãy đưa tay lên. Hiểu không? Mọi người, tất cả đều lạ.

284 Điều gì đó chỉ cứ điều khiển tôi. Tôi thấy một bà da màu xuất hiện trước tôi, luôn mọi lúc, mắc bệnh thấp khớp và cao huyết áp. Vâng. Bà là khách lạ giữa chúng ta. Bà từ Memphis đến, Bà Sals. Đó là tên bà. Lần đầu tiên bà ở đây. Bà tin vào Chúa, với cả tấm lòng chứ? Thế thì bà có thể đi về nhà và được cứu, được chữa lành. Đức Chúa Trời lo liệu điều đó cho bà ấy.

²⁸⁵ Hãy tin bằng cả tấm lòng, mọi người. Hãy đưa tay các bạn lên nào, mọi người. Hãy tin hết lòng. Hãy đặt tay anh chị em lên nhau.

Đến đây, mời Anh Neville. Đến đây, dâng lời cầu nguyện.

²⁸⁶ Trong khi chúng ta cúi đầu, Anh Neville sẽ cầu nguyện.

SỨ ĐIỆP ÂN ĐIỂN VIE61-0827

(The Message Of Grace)

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào sáng Chúa nhật, ngày 27 tháng Tám, năm 1961, tại Đền tạm Branham ở Jeffersonville, Indiana, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Voice Of God Recordings.

VIETNAMESE

©2020 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org